

Kina advarer: G20 må gøre en ende på monetarismens dominans over verdens finansielle og økonomiske system, før en nedsmeltning

23. august 2016 – Det kinesiske nyhedsagentur *Xinhua* udgav i dag flere historier, der udtrykkeligt fremstiller den presserende nødvendighed af at »reformere« det internationale finansielle og økonomiske system ved G20-topmødet den 4.- 5. september, konfronteret med sådanne kriser som »et muligt kollaps af eurozonen«, hvilket, bemærker *Xinhua*, »forventes at kaste en skygge over verdensøkonomien«.

*Xinhua*s telegrammer henviser til IMF's nylige rapport, der forudser langvarig stagnation i de udviklede lande under det nuværende system, men citerede dernæst den tidligere formand for USA's Federal Reserve, Alan Greenspans udtalelse i et interview med Bloomberg Radio, der blev udsendt i weekenden, om, at han forventer, at Eurozonen »vil bryde sammen«, som en måde, hvorpå de påpeger de umiddelbart forestående farer.

»En sådan tragedie kunne blive til virkelighed som et resultat af, at de udviklede økonomier ikke overvinder det stadigt større svælg mellem de rige og de fattige nationalt, reducerer gældsbyrden og fornyer aktivitet og vitalitet i udviklingen, efter den globale finanskrisen i 2008«, skrev *Xinhua*. Denne manglende overvindelse har »ført til tvivl og kritik af neoliberalismen, som USA er fortalere for, og som afslører manglen på både ideer og forholdsregler hos dem for at fremme den globale økonomi«.

Xinhua identificerede monetarismen som en sygdom, der skal erstattes af vækst, og skriver, at »en overdreven afhængighed af en monetær politik, især i nogle udviklede lande, har ført til makroøkonomisk og finansiell ustabilitet andre steder. Anvendelsen af finanspolitik er også begrænset i nogle lande pga. det store gælds niveau ... Alt imens finanspolitik og en monetær politik vil adressere fluktuationer på kort sigt, så behøves der en strategi på længere sigt for at ophæve den nuværende sygelighed, der gennemtrænger verdensøkonomien. Reformer og strukturtilpasninger i særdeleshed må inkorporeres i de aktuelle rammer for politikken, for at skabe et frugtbart miljø for vækst«, skrev *Xinhua* i sin historie, der havde titlen »G20-topmøde i Kina en affyringsrampe for global økonomi«.

Alle G20-nationer – bemærk, at Kina mobiliserer *nationer*, ikke »markeder«, som løsningen – fortjener at, og må, spille en større rolle i styringen af verdensøkonomien. »Kina vil bruge G20-konferencen til at give stødet til dialog blandt udviklede lande og udviklingslande omkring potentialet for at fremme vækst gennem reformer og innovation ... Innovation, der karakteriseres af teknologi og nye produkter og forretningsmodeller, vil skabe nye muligheder for forbrug og strømninger ... «

I et andet nyhedstelegram skrev *Xinhua*, at eksperter forventer, at den nye, økonomisk orden »vil føre til en fair fordeling af goderne fra den globale udvikling, inklusive overførslen af nye teknologier til udviklingslande, og vil skabe kanaler for, at produktionskapacitet og investeringer kan strømme derhen, hvor der er stort behov for dem«.

G20-topmødet vil blot være begyndelsen. »Det bliver en farefuld rejse med forhindringer. For at adressere den lave vækst med held, må nationer sætte deres lid til samarbejde, gennemførelse og, undertiden, smertefulde reformer. Selv om det måske bliver en bitter pille at sluge, så vil resultaterne tale for sig selv« insisterer den kinesiske nyhedstjeneste.

Verden har hårdt brug for en ny finansiel arkitektur – og et nyt paradigme for tænkning

24. august, 2016 (Leder) – Kinas præsident Xi Jinping har gjort det klart, at han, på det forestående G20-topmøde for statsoverhoveder i Hangzhou, har til hensigt at holde fokus på det presserende behov for en ny global finansiel og økonomisk arkitektur. Faktisk har hele dynamikken i verden flyttet sig til Asien, hvor der tages syvmileskridt hen imod at få den nye finansielle arkitektur på plads. De officielle kinesiske medier, i følge med russiske top-analytikere, har gjort det klart, at et sådant nyt og funktionsdygtigt system må inkludere USA – og det betyder, at USA ultimativt må opgive dets illusioner om at herske over en unipolær verden, der ikke længere eksisterer, og aldrig burde have eksisteret i første omgang.

En særlig indsigtsfuld opfordring fra Andrey Kortunov, generaldirektør for det russiske Råd for Internationale Affærer, dukkede tirsdag op i *Xinhua*. Her advarede han: »Jo længere, disse reformer udsættes, desto større er risikoen for nye kriser og ustabilitet i verdensøkonomien.« Der er en udbredt overbevisning om, at Europa er på kanten af et økonomisk sammenbrud med alvorlige globale følger. Bloomberg rapporterede tirsdag, at Deutsche Bank, Barclays og Credit

Suisse kombineret sidder på \$102,5 milliarder i »Niveau 3«-aktiver, der er illikvide og ikke vil kunne dumpes med kort varsel i en krise. *The Economist* har givet sin udgave 20.-26. august overskriften »Mareridt på Main Street« og advarer om et kollaps af det \$26 billioner store amerikanske boligmarked, der igen har et bjerg af derivater og andre ikke-bank sikkerhedsstillede gambling-papirer bygget ovenpå.

Kortunov sluttede af med at opfordre til, at »både Rusland og Kina konsekvent bør søge fælles fodslag med Washington og undgå kriser, uden dog at gøre indrømmelser på principielle spørgsmål.«

En anden kommentar i *Xinhua* angreb »den overdrevne afhængighed af pengepolitik« og fokus på »markeder« i modsætning til »nationer« – på bekostning af politikker, der sigter mod reel fysisk, økonomisk vækst, baseret på teknologisk innovation. »Kina vil bruge konferencen til at anspore til dialog mellem udviklede lande og udviklingslande om potentialet for at skabe vækst gennem reformer og innovation«, annoncerede *Xinhua*.

Grundlaget for en sådan ny global finansiel og økonomisk arkitektur er blevet solidt etableret gennem den voksende integration af Eurasien gennem samarbejde mellem den Eurasiske Økonomiske Union, Shanghai Samarbejdsorganisationen (SCO) og ASEAN. Kinas Ét bælte, Én vej-initiativ baseret på Lyndon og Helga LaRouches oprindelige koncept om den Eurasiske Landbro fra midten af 1990'erne, er det princip, som denne eurasiske udvikling har som sin forudsætning.

På et kasakhisk-polsk forretningsforum i Warszawa, Polen, tirsdag, opfordrede den kasakhiske præsident Nursultan Nazarbayev til en trepartsaftale mellem Rusland, Polen og Kasakhstan om opbygning af transportkorridorer gennem Kaukasus-regionen, som endnu et segment af de samlede eurasiske transport/udviklings-korridorer. Det nye fremspirende samarbejde mellem Rusland, Tyrkiet, Iran og Indien, der i den seneste uge er blevet fremskyndet af en

række diplomatiske møder, har et lignende fokus, centreret omkring Nord-Syd-korridoren, der løber op fra den Persiske Golf gennem Rusland og ind i Europa, med sidegrene ind i områderne omkring både Sortehavet og det Kaspiske Hav.

Sådanne »win-win«-ideer kræver intet mindre end et paradigmeskift for tankegang – hvor man opgiver de gamle, døde, britiske imperiekoncepter med del-og-hersk geopolitik, koncepter, der bragte verden et århundrede med to verdenskrige og en 50 årig koldkrigsperiode.

I USA og Europa er konkursen af hele det finansielle og monetære system så fremskreden, at den eneste tilbageværende løsning er en omgående genindførelse af en total, Glass-Steagall bankopdeling i USA og vedtagelse af identiske love i Europa. Glass-Steagall er blot det første, uomgængelige skridt hen imod den form for ny finansiell og økonomisk arkitektur, som Xi Jinping vil lægge frem på bordet ved topmødet den 4.-5. september i Hangzhou.

Foto: Fra det seneste G20-møde for finansministre i Chengdu, Kina, 23. – 24. juli, 2016. Ved mødet blev ministre og guvernører enige om, at den globale, økonomiske genrejning fortsætter, men fortsat er svagere end ønsket, og at der fortsat er risiko for en nedgang.

Tyskland vil vedtage strategi

for civilforsvar som forberedelse til en 'livstruende begivenhed'

21. august 2016 – Reuters og flere andre engelsksprogede kilder udgiver detaljer fra en rapport i Tysklands *Frankfurter Allgemeine Zeitung* om det civilforsvarsprogram, som Indenrigsministeriet har udarbejdet, og som angiveligt bliver vedtaget den 24. august ved et regeringsmøde. Det er første gang siden afslutningen af den Kolde Krig, at et sådant program vil blive implementeret.

Indenrigsministeriets 69 sider lange rapport, »Koncept for Civilforsvar«, erklærer, at et angreb på Tyskland, der kræver et konventionelt forsvar, »er usandsynligt«, rapporterede *The Local*, en engelsksproget, europæisk onlineavis, men tilføjer, at landet bør være »tilstrækkelig forberedt i tilfælde af en livstruende udvikling, hvilket ikke kan udelukkes i fremtiden«.

Andre forberedelser omfatter, at befolkningen skal oplagre fødevarer til hvert individ til ti dages forbrug, og drikkevand til fem dages forbrug. Lægemidler, energi og penge bør også oplagres for det tilfælde, at folk må vente på, at staten responderer på et katastrofalt angreb.

Yderligere forholdsregler omfatter forøget strukturel beskyttelse af bygninger og udvidet kapacitet i sundhedssystemet, rapporterede Reuters. Civil støtte til tropper i tilfælde af en nødsituation er også en erklæret prioritet.

En talsmand for Indenrigsministeriet bekræftede, at en strategi for civilforsvar ville blive vedtaget, men afviste at kommentere de detaljer, der rapporteredes i *FAZ*.

'Ødelæggelsens alder' bør vige for 'Genopbygningens alder'

22. august 2016 (Leder) – I løbet af de seneste par dage har mange diplomatiske initiativer og udtalelser manifesteret Ruslands, Kinas og Indiens aktive intervention for at højne verdensordenen, med Vladimir Putin som anfører. Der er stor aktivitet centreret omkring Syrien. Den 22. august erklærede den tyrkiske premierminister Binaldi Yildirim, at, for at finde en løsning i Syrien, er der en plads for den nuværende syriske præsident Bashar al Assad i en overgangsregering – hvilket er et skifte i Tyrkiets politiske standpunkt, indikerede Yildirim, der »for en væsentlig dels vedkommende« stammede fra Tyrkiets nye relation med Rusland.

Den 20. august var en særlig indisk udsending ligeledes i Syrien. Viceudenrigsminister Mubashir Javed Akbar mødtes med præsident Assad i Damaskus. Med et tilbud om hjælp til Syrien sagde Akbar, at »ødelæggelsens alder« må vige for »genopbygningens alder«. I New Delhi i løbet af weekenden konfererede den russiske viceudenrigsminister Dmitri Rogozin direkte med premierminister Modi om disse anliggender, og om Putins forestående statsbesøg i Indien, så vel som også om BRIKS-topmødet i Goa, Indien, i oktober.

I tillæg til denne drivkraft for at finde en afgørelse for Sydvestasien sagde den egyptiske præsident, general Abdel Fattah al-Sisi, at Putin har tilbudt at være vært for direkte forhandlinger mellem palæstinenserne og israelerne. Desuden fandt der i Jeddah i sidste weekend direkte forhandlinger sted, mellem Mikhail Bogdanov, Putins særlige udsending for

Mellemøsten og Afrika, og den saudiske udenrigsminister Adel al-Jubeir og vicekronprins og forsvarsminister, Mohammed bin Salman al Saud. En erklæring fra det Russiske Udenrigsministerium sagde, at der er en »gensidig plan om en fortsat indsats« for at finde løsninger på konfliktsituationerne i Mellemøsten og Nordafrika.

Der er nye initiativer i Syd- og Østasien. I Myanmar i dag konfererer førstestatsrådgiver Aun San Suu Kyi, der netop er hjemvendt fra et fem dages besøg i Kina, med den indiske udenrigsminister Sushma Swaraj om fælles spørgsmål om sikkerhed og udvikling i hele området, især hovedtransportforbindelser mellem alle nationerne ved den Bengalske Bugt og Kina.

Det seneste udtryk for fremstødet for udvikling i Stillehavsområdet er kommet i Filippinerne, hvor det ærværdige Handelskammer har bedt den nye Duterte-regering om at indlede færdigkonstruktionen og operationen af Bataan atomreaktoren, der blev standset i 1986 som et resultat af britisk og amerikansk indgriben.

Prikken over i'et i dette helhedsbillede er en meddelelse i går fra Rusland om, at landets raketprogram vil fremskynde udviklingen af tunge raketter (Saturn V-klassen), der kan medføre henved 80 tons nyttelast – eventuelt op til 160 tons – til en bemanded månemission, der kun kræver opsendelse af ét fartøj, i stedet for at kræve flere missioner med raketter med mindre kapacitet. »Jeg er sikker på, at vi på rekordtid, omkring fem til syv år, kan have en raket til tunge opsendelser«, sagde lederen af Energia Corporation, der bygger raketten.

Da *EIR's* stiftende redaktør Lyndon LaRouche blev briefet om dette som en 'forbedring' i raketkraft til måneaktivitet, rettede han enhver begrænset implikation af, hvad der er involveret. Han understregede, at vi må kende og udfærdige en præcis kortlægning af, hvad Månen er. Hvad består den af? For

at vide dette, må man vide, hvad Månens bagside er. Man må kende detaljerne, og fylde billedet ud, forme det. Fortsæt med arbejdet!

Billedtekst: Månens forside (venstre) vs. bagsiden (højre). Bemærk, at de mørke pletter, der dækker forsiden, og som er skabt af vulkanske strømme, er næsten helt fraværende på bagsiden.

Titelfoto: Ødelæggelse i Saadallah al-Jabiri-pladsen centralt i Aleppo efter tre bilbombeekspllosioner den 3. oktober 2012.

'Helikopter-penge' for en ny amerikansk infrastruktur?

21. august 2016 (Leder) – Med USA's og Europas økonomier, der nærmer sig nulvækst og produktivitets-nulvækst, er der hundredevis af forslag fremme »for at opbygge en ny, økonomisk infrastruktur«, forslag, der næsten alle sammen totalt ignorerer videnskaben.

I realiteten var ny, produktiv økonomisk infrastruktur, opbygget i løbet af Amerikas forrige århundrede udelukkende under FDR's og JFK's præsidentskaber, opbygget med videnskab som motor: de nye videnskaber atomfission (sprængning af atomkernen) og partikelfysik, udfordringerne med højspændingselektricitet og transmission over lange afstande; og med vandstyring og -omdirigering i stor skala; og med Apolloprojektets udforskning af Månen. Computere? De faldt ud af forskernes baglomme, blot som midler til videnskabelige mål.

I dag bygges og forfølges sådan reel, produktiv »infrastruktur« af Kina. De har planlagt, at netop en sådan »innovation« og vækst skal være temaet for G20-topmødet, som Kina om to uger vil være formand for. Der er intet, der tyder på, at Obama eller Europa er enige; Obama og Hillary Clinton er snarere på den militære konfrontations-sti med Kina, såvel som med Rusland.

De »Fire Nødvendige Love«, som kræves for fremtidigt, økonomisk fremskridt, og som stiftende redaktør af *EIR*, Lyndon LaRouche, formulerede i 2014, er på enestående vis tilpasset den udfordring, som Kinas lederskab præsenterer for G20-lederne.

De andre, aktuelle forslag om »infrastruktur-finansiering« ignorerer fysisk videnskab, hvis fremskudte grænser skal findes i fusionskraft/plasma og superleder-teknologier, i geobiofysik og i udforskning af rummet. Og de ignorerer videnskaben om kredit – det område, som Alexander Hamilton lovgav om, og som fandt, at formålet med kredit og bankpraksis var at koncentrere nationens opsparede midler således, at de servicerede videnskabelig opdagelse og teknologisk produktivitet.

I sidste måned blev næsten 1000 amerikanske offentligt valgte personer i Chicago præsenteret – af Wall Street – for en plan for »ny amerikansk infrastruktur«. Den var baseret på de superlave rentesatser, som Federal Reserve (USA's centralbank) nu i syv år har fastsat. Planen foreslog, at USA's Finansministerium lånte \$4 billion [!] med 100-årige amerikanske obligationer »til infrastruktur«, med en begyndelsesrente på omkring 1 %, der skal tilpasses opad gradvist sammen med inflationen. Nogle af de statslige og lokale valgte blev oplivet over dette.

Obamas »Lov om Økonomisk Stimulering« fra 2010 benyttede sig ligeledes af meget lave rentesatser og lånte næsten \$1 billion – og aldrig har den produktive vækst i den amerikanske økonomi

været lavere end under de seks Obama-år, de er forløbet siden da.

Det er blot sekundært, at denne nye Wall Street-plan er »helikopter- penge«; men det er en helikopter, som selv Ben Bernanke ikke ville flyve. Patriotiske amerikanere, der evt. købte de 100-årige »infrastruktur«-obligationer, ville omgående se dem falde i værdi, og sælge dem til hedgefunds, der spekulerer i gæld.

Det afgørende er, at Wall Streets »ny amerikansk infrastruktur«-plan – man vil også meget snart få at høre om det fra Hillary Clinton – ikke på nogen måde omfatter rumforskningens fremskudte grænse; ikke omtaler fusionskraft eller plasmateknologier; og ikke overvejer et højhastigheds- og magnetisk levitations-jernbanenet, der spænder over hele kontinentet.

Vi har ikke brug for, at Wall Street opfinder penge. Vi har brug for videnskabelig opdagelse, der udgør drivkraften bag, og som selv får drivkraft fra, infrastrukturbyggeri – det var, hvad vi havde gennem FDR og kortvarigt gennem JFK. LaRouche bemærkede i en diskussion i går: »Det er videnskab. Det er alt sammen videnskab. Det er ikke politik; det er videnskab.«

Foto: JFK besigtiger Wiskeytown Reservoiret ved en dedikationsceremoni for Wiskeytown Dæmning og Reservoir i Californien, 28. september 1963. [foto: Robert Knudsen. White House Photographs. John F. Kennedys præsidentielle Bibliotek og Museum, Boston]

RADIO SCHILLER den 21. august 2016:

Den nye Silkevejsalliance er på vej til at sejre

Med formand Tom Gillesberg

Læger uden Grænser trækker sit lægepersonale ud af seks hospitaler i Yemen; angiver fare fra saudisk-amerikansk koalition

19. august 2016 – Læger uden Grænser meddelte i går, at de trækker alt personale ud af seks hospitaler i det nordlige Yemen efter angrebet den 15. juli på hospitalet i Abs udført af den saudiskledede koalition, som, sagde de, »er det fjerde og mest dødbringende angreb på nogen LuG-støttet facilitet i denne krig, og der har været utallige angreb på andre sundhedsfaciliteter og tjenester i hele Yemen.«

Joan Tubau, generaldir. for LuG, sagde: »LuG beder den saudiskledede koalition og de regeringer, der støtter denne koalition, især USA, UK og Frankrig, om at sikre en omgående indførelse af forholdsregler til markant at forøge beskyttelsen af civile.« Men indtil dette sker, er de aktuelle

protokoller utilstrækkelige og faren alvorlig.

De seks hospitaler ligger i det nordlige Yemen, i de administrative distrikter Saada og Hajjah. Faciliteterne vil fortsætte med at arbejde med frivilligt personale fra Sundhedsministeriet, men tjenesteydelserne var i forvejen forfærdeligt overbelastet. Evakueringen af LuG-personale omfatter fødselslæger, børnelæger, kirurger og specialister for intensivafdelinger.

I bombeangrebet den 15. juli af Abs-hospitalet i Hajjah-distriktet blev 19 mennesker dræbt og 24 såret. LuG erklærer, at de har mistet tilliden til, at den saudiskledede koalition vil gøre noget for at forhindre sådanne fatale angreb. LuG's pressemeddelelse fra 18. august slutter, »At sundhedspersonale og syge og sårede mennesker dræbes i et hospital, taler sit tydelige sprog om denne krigs grusomhed og umenneskelighed.«

Den 17. august siger en lederartikel i *New York Times* med overskriften, »Amerika er medskyldig i blodbadet i Yemen«, at »Saudi-Arabien, der startede luftkrigen i marts 2015, bærer det tungeste ansvar for at opflamme konflikten ... «, og at, »Hr. Obama aftalte at støtte interventionen i Yemen – med Kongressens formelle godkendelse – og at sælge endnu flere våben til saudierne ... « Redaktionen konkluderer, »I betragtning af de civile tab, kan en fortsat amerikansk støtte til denne krig ikke forsvares.«

Foto: Abs-hospitalet i Hajjah-provinsen blev bombet i mandags, hvor 19 mennesker blev dræbt. Læger den Grænser evakuerer nu personale fra stedet, og fra fem andre hospitaler i det nordlige Yemen, pga. bombeangrebene.

Tyskland og Frankrig skal deltage i opførelse af helt ny by i Kina, 'Ny Xi'an', under projekt »Porten til Silkevejen«

19. august 2016 – En delegation fra Würzburg, Tyskland, der netop er hjemvendt efter et besøg i Kina, rapporterer, at den havde møder i Xi'an med flere ledende kinesiske regeringsfolk og tyskere, der arbejder i byen, om planer om at opføre en helt ny storby ved siden af Xi'an. Dette projekt, »Porten til Silkevejen«, vil involvere deltagelse fra Frankrig og Tyskland, inklusive et museumselement, der skal fremvise udvalgte, vigtige, historiske bygninger i Frankrig og Tyskland, så som f.eks. en replika af Berlins Brandenburger Tor. Så meget for turistattraktioner.

Vigtigere er imidlertid det industrielle aspekt: Den Kinesiske Statskommissions afdeling i Xi'an har bedt et rådgivningsfirma med base i Würzburg, som Kina tidligere har arbejdet sammen med, om at udarbejde en køreplan for lovende investeringer i den nye by, som er attraktive for tyske selskaber, med vægt på den produktive Mittelstand. Selskabet vil især tage kontakt til de selskaber, der gerne vil gøre forretninger med Kina, men som ikke har det. Ud over at være forbundet til den Ny Silkevejs jernbanelinje til Europa vil den nye by også få en lufthavn.

Info: Xi'an er hovedstaden i provinsen Shaanxi i det nordvestlige Kina og én af Kinas ældste byer og én af de fire, antikke hovedstæder i Kina. Xi'an er begyndelsespunktet for den gamle Silkevej, som i århundreder var den tråd, der forbandt øst og vest. Fra så tidligt som år 200 f. Kr. rejste

købmænd med deres kamelkaravaner fra Xi'an (Chang'an), Kinas hovedstad dengang, mod vest, så langt som til Konstantinopel, for at sælge silke. Xi'an er hjemstedet for kejser Qin Shi Huangs terrakottahær. Desuden rummer Xi'an bl.a. centrer for Kinas rumfartsindustri. Xi'an har 4,4 mio. indbyggere. De to kinesiske tegn i navnet Xi'an, 西, betyder 'Vestlig Fred'.

Würzburg: Med bl.a. Fraunhofer Institut for Forskning i Silikat, som er en del af Fraunhofer-selskabet, Europas største organisation for anvendt forskning. Det udvikler materialer for morgendagens produkter og tilbyder samarbejde med små og mellemstore virksomheder og med industriselskaber i stor skala.

Universitet for Anvendt Videnskab for Würzburg-Schweinfurt blev grundlagt i 1971 som et teknologisk institut med afdelinger i Würzburg og Schweinfurt. Det er med sine 8.000 studerende det næststørste universitet for anvendt videnskab i Franken i delstaten Bayern, med studiegrene inden for blandt andet arkitektur, civilingeniør, geodæsi og logistik. Würzburg har 125.000 indbyggere. (-red.)

**Præsident Xi mødes med Aung
San Suu Kyi;
Xi ser 'Strålende fremtid'
for Myanmar-folket;
LaRouche bemærker betydningen**

for »hele området«

19. august 2016 – Med et løfte til den besøgende leder fra Myanmar, Aung San Suu Kyi, om, at Kina ønsker at sikre, at landenes relationer udvikler sig i den »rigtige retning«, sagde Kinas præsident Xi Jinping i dag, »folket i Myanmar står ved et nyt begyndelsespunkt for en strålende fremtid for landet«, rapporteres det i Singapores Channel News Asia. »Vi bør knytte os til den rigtige retning og satse på nye fremskridt i bilaterale relationer og på at bringe mærkbare, gavnlige effekter til de to folkeslag«, tilføjede Xi iflg. nyhedsrapporteringen.

Som respons til Xis udtalelser understregede Lyndon LaRouche, at dette er godt for hele området.

Forud for sit møde med Xi i dag sagde Suu Kyi til reportere i Beijing, at hun »forventer, at Kina vil støtte historiske fredsforhandlinger med bevæbnede grupper nær landenes urolige fællesgrænse«, rapporterede *The Straits Times*. »Vi er overbevist om, at Kina, som en god nabo, vil gøre alt, hvad der er muligt, for at fremme vores fredsproces. Kina er, som en nabo, der har en meget vigtig, fælles grænse, langs med hvilken der er mange bevæbnede, etniske grupper, vigtig mht. sin goodwill«, tilføjede hun iflg. *The Straits Times*. Der er planlagt en fredskonference i Myanmar senere på måneden.

Alt imens medierapporteringerne var nødtørftige mht. den brede diskussion mellem Xi og Aung San Suu Kyi, så tales der meget om Myitsone-vandkraftværket tæt på grænsen mellem Kina og Myanmar, hvor de to, nordlige floder i Irrawady-flodbækkenet løber sammen. Kina havde investeret US\$ 3,6 mia. i dæmningsprojektet, før arbejdet blev suspenderet i 2011 af den tidligere præsident for Myanmar, Thein Sein, pga. udbredte protester, der var arrangeret af etniske grupper og miljøfolk. Kina har arbejdet på at genoptage arbejdet på dæmningen, der iflg. den oprindelige plan ville have sendt 90 % af sin

elektricitet til Kina, rapporterer Channel News Asia. Man fornyer nu engagementet i projektet, så vel som også andre infrastrukturprogrammer, til de to landes fælles fordel.

Hvorfor har vi alt for længe tilladt et Imperium at dominere vores eksistens?

LaRouchePAC Internationale fredags-webcast, 19. august 2016

Lad os sige, at, en skønne dag, f. eks. en søndag morgen, præsidenterne for hhv. USA og Kina og et par andre, efter et weekend-møde siger: »Vi har denne weekend besluttet, at vi, baseret på vore rådgivere samt den kendsgerning, at det internationale finansielle og monetære system er håbløst bankerot, som ansvarlige statsoverhoveder, af hensyn til almenvellet må erklære disse bankerotte institutioner konkurs og sætte dem under konkursbehandling. Og det er i vores interesse, at vi samarbejder om dette som nationer, for at undgå at skabe kaos på denne planet.«

Engelsk udskrift.

WHY HAVE WE ALLOWED AN EMPIRE TO DOMINATE OUR EXISTENCE FOR FAR TOO LONG?

International LaRouche PAC Webcast , Aug. 19, 2016

MATTHEW OGDEN: Good evening! It's August 19th, 2016.

My name
is Matthew Ogden. You're joining us for our weekly broadcast
here
on Friday evenings of our LaRouche PAC webcast. I'll be your
host
tonight. I'm joined in the studio by Jason Ross, from the
LaRouche PAC science team; and we're joined, via video, by
Kesha
Rogers and Michael Steger, both leading members of the
LaRouche
PAC Policy Committee.

As we broadcast this show here tonight, the second
edition
– newest copy – of the weekly publication, {The Hamiltonian}
is
going to press. This is going to be flooding into the streets
of
New York City close on the heels of the first edition, which
came
out two weeks ago. Both Kesha Rogers and Michael Steger have
articles that are on the front page of this week's copy of
{The
Hamiltonian}. Michael Steger wrote an article called "LaRouche
Was Right. End Wall Street, Now", and Kesha Rogers wrote a
very
profound and beautiful article called "A Truly Human Culture –
an Expression of the Creative Human Mind."

What Kesha addresses in this article is the inner
relationship between the minds of Lyndon LaRouche, Albert
Einstein, and Krafft Ehrlicke, and their conception of what a
truly human culture is.

Joining us here today is Jason Ross, who has actually
prepared a condensed presentation on the subject of some of
the
unique discoveries of Albert Einstein, which will add to our
discussion here today.

But before we get to that, we've agreed to begin

today's

broadcast with a sort of travel back into time. Now that we are

on the verge of a total consolidation of this new Eurasian system, which is based around the original idea of the Russia-India-China Strategic Triangle, which was championed by Lyndon LaRouche and also championed by Prime Minister Yevgeny Primakov of Russia in the 1990s, we are finding ourselves in a completely unprecedented situation. It's, I think, very clear, as

we approach the G-20 Summit, the Vladivostok Economic Forum, and

also the United Nations General Assembly, that the entire strategic geometry of the planet has shifted and has realigned.

As is rightly pointed out in the lead of today's LaRouche

PAC website, this is not just a "practical" realignment of nations, but, since we are talking about Einstein here today, this is almost the "gravitational effect" of an idea which was introduced almost 20 years ago by Lyndon and Helga LaRouche.

The video that you're about to see is a very short excerpt

of a speech that Mr. LaRouche made at a forum in Washington, DC

in 1997 in conjunction with the release of the {Executive Intelligence Review} {first} edition of the special report on the

subject of the Eurasian Land-Bridge. This was a presentation that

was made as part of a series of so-called "development conferences" that were held in Washington during those couple of

years – 1996, 1997, 1998 – and I think what you'll see in this video is the fact that it was Lyndon LaRouche's "marching orders." It was sort of his creative vision of what the role that

China, with the New Silk Road, and also the role that Russia would play in completely reshaping the strategic geometry of the world.

So, this is a short excerpt of that speech from 1997:

LYNDON LAROUCHE: There are only two nations which are respectable left on this planet, that is, nations of respectable power: that is the United States, particularly the United States not as represented by the Congress, but by the President. It is the {identity} of the United States which is a political power, not some concatenation of its parts. The United States is represented today only by its President, as a political institution. The Congress does not represent the United States; they're not quite sure who they do represent, these days, [laughter] since they haven't visited their voters recently.

The President is, institutionally, the embodiment of the United States in international relations. The State Department can't do that; the Justice Department can't do it; no other Department can do it; only the President of the United States, under our Constitution, can represent the United States as an entity – its entire personality, its true interest, its whole people.

Now, there's only one other power on this planet which can be so insolent as that toward other powers, and that's the Republic of China. China is engaged, presently, in a great infrastructure-building project, in which my wife and others have had an ongoing engagement over some years. There's a great reform in China, which is a "trouble reform." They're trying to solve

a
problem. That doesn't mean there is no problem. But they're trying to solve it.

Therefore, if the United States, or the President of the United States, and China, participate in fostering {that} project, sometimes called the Silk Road Project, sometimes the Land-Bridge Project, if that project of developing development corridors across Eurasia into Africa, into North America, is extended, that project is enough work to put this whole planet into an economic revival. I'll get into just a bit of that, to make it more sensuously concrete.

China has had cooperation with the government of Iran for some time. Iran has actually been completing a number of rail links which are an extension of China's Land-Bridge program (or Silk Road project). More recently, we've had, on the side of India, from Indian leadership which has met with the representatives of China, to engage in an initial route, among the land routes, for the Land-Bridge program. One goes into Kunming in China. I was in that area, in Mishana, during part of World War II. Out of Mishana we had planes flying into Kunming, "over The Hump," as they used to say in those days. I'm quite familiar with that area.

But if you have water connections, canal connections, and rail connections from Kunming through Mishana – that area – across Bangladesh into India, through Pakistan into Iran, up to the area just above Tehran, south of the Caspian – you have linked to the Middle East; you have linked to Central Asia; you have linked to Turkey; you have linked to Europe.

Then you have a northern route, which is pretty much

the

route of the Trans-Siberian Railroad, which was built under American influence and American advice, by Russia. You have a middle route, which is being developed, in Central Asia, with China and Iran.

India is working on a plan which involves only a few hundreds of kilometers of rail to be added – there were a lot of

other improvements along the right-of-way – which would link the

area north of Tehran through Pakistan, through India, through Bangladesh, through Myanmar, into Kunming, into Thailand, into Vietnam, down through Malaysia and Singapore, across the Straits

by a great bridge, into Indonesia.

There's a plan, also, for the development of a rail link

through what was northern Siberia, across the Bering Strait into

Alaska, and down into the United States. There's a Middle East link – several links – from Europe, as well as from China, but from China a Middle East link into Egypt, into all of Africa.

So, what we have here, is a set of projects which are not

just transportation projects, like the trans-Continental railroads in the United States, which was the precedent for this

idea, back in the late 1860s and 1870s. You have "development corridors," where you develop, on an area of 50-70 km on either

side of your rail link, your pipeline, and so forth. You develop

this area with industry, with mining, with all these kinds of things. Which is the way you {pay} for a transportation link.

Because of all the rich economic activity. Every few kilometers

of distance along this link, there's something going on, some

economic activity. People working, people building things, people doing things.

To transform this planet, in great projects of infrastructure-building, which will give you the great industries, the new industries, the new agriculture, and the other things we desperately need. {There is no need for anybody on this planet, who is able to work, to be out of work.} That simple. And that project is the means.

If the nations which agree with China – which now includes Russia, Iran, India, other nations – if they engage in a commitment to that project which they're building every day; if the United States – that is, the President of the United States, Clinton – continues to support that effort, as he's been doing, at least politically, then what do you have? You have the United States and China and a bunch of other countries ganged up together, against the greatest power on this planet, which is the British Empire, called the British Commonwealth. That's the enemy!

If on one bright day, say a Sunday morning, after a weekend meeting, the President of the United States, the President of China, and a few other people say, "We have determined this weekend, that based on our advisors and the facts, that the international financial and monetary system is hopelessly bankrupt, and we in our responsibility as heads of state, must put these bankrupt institutions into bankruptcy reorganization, in the public interest. And it is in our interest to cooperate as

nations in doing this, to avoid creating chaos on this planet."

The result, then, is that such an announcement, on a bright Sunday morning, will certainly spin the "talking heads" on Washington TV. [laughter] But otherwise it means that the entire system, as of that moment, has been put through the guillotine, and the head is rolling down the street. Alan Greenspan's head, perhaps.

That means we have at that point the impetus for building, immediately, a new financial and monetary system. Now, in putting a corporation which is bankrupt, into viable form, what do you do? You've got to find the business that it's going to do, which is the basis for creating the new credit to get that firm going again.

The Land-Bridge program, with its implications on a global scale, is the great project which spins off directly and indirectly enough business, so to speak, for every part of this world, to get this world back on a sound basis again.

OGDEN: As you can see, this is a very prescient speech, and in fact it was Lyndon LaRouche's active intervention, travelling to Russia, his wife travelling to China in this period, the publication of {EIR} Special Report about the Eurasian Land-Bridge, which has shaped the current situation we find ourselves in. One thing that's interesting to point out, is those

maps that you were seeing. At that time many of those rail routes and other pipeline routes were merely proposals, but now many of them are actually in the process of being built.

I think it's clear, 20 years on, this is the emergent dominant system on the planet. At the same time, the trans-Atlantic system is in completely blowout mode. You have an oncoming implosion of trillions of dollars of non-performing debt and derivatives exposures, which are being projected into every major bank across the trans-Atlantic system.

In the meantime, in the build-up to the G-20 Summit and into the United Nations General Assembly, you've got the role that especially President Putin is playing, in consolidating a series of alliances, mainly between Russia, China, and India; but also this emerging alliance between Russia and Turkey; and, very significantly, the very strengthened alliance between Russia and Iran, where Russia is now using bases in Iran as a point of departure for fighter jets to go in and fight against ISIS in Syria.

Putin, who is being honored as the Number One guest at the upcoming G-20 Summit in China, is certainly at the center of all of this. His career and Mr. LaRouche's career, over the past twenty years since that speech was delivered in Washington, have very closely paralleled each other.

I think we can open up the discussion with that as a basis.

KESHA ROGERS: Did you want to start, Jason?

JASON ROSS: You can go ahead Kesha, or Michael.

ROGERS: Okay. I think Michael might be having some technical difficulties, so I will go ahead and get started.

When we look at Mr. LaRouche has emphasized, first of all, going back to this video that you just showed, it's extremely important to look at this video as a characteristic of who Mr. LaRouche is, and his 40- to 50-year track record in economic development, and what he has been organizing around, from the standpoint of the center of economics being based on the human intervention, the human creative process. And what actually distinguishes him from all of the other so-called "economists" out there, because as you just said Matt, what we're dealing with right now is a breakdown crisis in the society that Mr. LaRouche has recognized going back to his first forecast of the late 1960s, 1970s. What were these forecasts based on? They were based on the fact that if you went along with a mathematical idea about how society should function, then you were completely misunderstanding – or should I say wrong in your understanding of what actually fosters progress in society. What fosters progress in society is not money per se; and this has been Mr. LaRouche's focus on the role of Alexander Hamilton. [That's] why right now as many people have seen, we've already put out one edition of a new newsletter that you just showed Matt, called {The Hamiltonian}. This is extremely important because now we're putting out the second edition of {The Hamiltonian}, which is having reverberating effects, particularly throughout Manhattan;

which is the center of the fight for the nation. That is the fight where Alexander Hamilton led the fight for the development of our US Constitution against the British criminals like Aaron Burr, and against those who wanted to destroy what the United States actually represented.

But it goes deeper than that; because I think what we've discussed a lot around Mr. LaRouche's current fight in Manhattan and what we're doing with this {Hamiltonian} is what has defined the mission for bringing about the new Presidency. Michael wrote an article last week on the question of the new Presidency fostered by Mr. LaRouche's Four Laws and the bringing in of those Four Laws. The article that's in this week's {Hamiltonian} is by Michael around LaRouche's track record in economics and why Wall Street has to be brought down now. It is followed by the article that I wrote on the human creative process. I think we'll get more into that, but when we bring up this question of a New Paradigm for mankind and the identity of a renaissance, some of it becomes in most people's minds because of the society and culture we live in, a little superficial. It is based on this idea that a renaissance has a different meaning to it. When we speak of the idea of creating a New Paradigm for mankind, first and foremost, it is the idea of creating something that has not yet existed; something that the human creative mind has to

bring
into existence. When you go back and you start to look at the
idea of what the conception of the Italian Renaissance was
based
on historically, it was the idea of putting mankind and the
human
creative process at the center of the Universe.

I think it's important that we'll get into this; that
this
is what has shaped the identity of Mr. LaRouche around his
emphasis on the unique creative role of Albert Einstein and
the
unique creative of others such as was mentioned earlier –
Krafft
Ehricke. I think it's important for people to look at this,
because the question now is that with the collapse of the
society
that we're seeing right now, the detrimental collapse of the
culture, what we're seeing in terms of what's taken over the
thinking of the population. The population is not capable of
actually making decisions as human beings; they're making
decisions based on what somebody tells them is possible or is
not
possible. I think this is a problem we're running into. How
can
you actually say that you have the ability to make decisions
as a
free citizen when you're making your decisions based on what
you
think is already possible and has been determined as
precedents
set and possibilities that are already a determining factor of
what can and cannot happen.

So, I think that's important to look at as people are
thinking about this insane election process. Instead of
thinking
about what is going to shape your future; is it going to be

something that happens to you? Or something that you actually bring into existence? That's what Mr. LaRouche has been completely focussed on. The population has to have a sense that you're responsible for your future; you must bring that which does not exist into existence, based on your understanding that human beings are not animals. We don't have to go along with the insanity of what we're told we have to accept.

So, I'll start with those remarks for now, and let you guys go on with more.

OGDEN: Well, we just got Michael back, so maybe we should hear him.

MICHAEL STEGER: Hi.

OGDEN: Great! Welcome back. We were just discussing some of the implications of going back and looking back at that video of Mr. LaRouche's speech in 1997. I think you actually had something to point out about the timing of that speech and what happened just immediately afterwards.

STEGER: Yeah, and part of the dynamic in organizing some of the layers of China at that time was that it was not clear to many in China at that time, or in Asia, that the western trans-Atlantic system had major failings and weaknesses. It was just two months after that speech was made that the Asian financial crisis erupted; dominating Southeast Asia and Japan

—

the so-called "Asian tigers". It really made it very clear that the entire financial system could go. It was just a year later that the whole LCTM crisis happened. So when Mr. LaRouche is referencing the bankruptcy of the financial system, that was very apparent in just months to come to almost everyone on the planet; as apparent as it was in 2008 when the financial system blew again. As we point out in the article in the new {Hamiltonian}, the level of insanity that now dominates 20 years later, creates what is clearly the largest financial breakdown in modern history. This is a kind of financial bankruptcy only comparable to perhaps the blow-out in Italy in the 1300s; which brought a Dark Age to Europe.

But what is remarkable is how much these nations like China – it's just striking; and maybe this has already been stated – but the context of China and India collaborating on major routes is an ongoing diplomatic process today. Far more engaged, far more serious than anyone can probably imagine; let alone the integrations of countries like Iran, Turkey. Everything that Mr. LaRouche laid out about 20 years ago, is now on a far greater active collaborative effort among these nations. It is somewhat a testament to the power of ideas and how that can shape history at crisis moments; as we saw in '97 and what we see today.

OGDEN: I think one thing that is very clear from just looking at

Mr. LaRouche's role in the middle of this, is his emphasis on the mission that has to bring nations together. In other words, this is not just geopolitics in a cynical sense. This based around a concept of what is the human species? What is real profit? How do we create a future for a growing population; and how do we establish the kind of optimism that mankind has a future towards which the current generations can work? It's pointed out, I think a lot of what we're seeing right now is not just a projection of the past into the present. This is a reflection of a future intention. You can look at what China is doing, for example, in terms of their space program. The fact that two years from now, you're going to have a Chinese probe going to where no man has gone before; to the far side of the Moon, to discover things that perhaps we don't even know are questions yet, in terms of man's relationship to the Universe.

When we were discussing some of these questions with Mr.

LaRouche yesterday, he had one thing to say which I just would like to quote verbatim from him which I think can provide the basis for a furthering of this discussion. What Mr. LaRouche said was the following: "Mankind is not based on the limitations

of individual human behavior; but, in fact, man as a species is

based on the individual powers of the human mind to go beyond what mankind had conceived of prior. Giving mankind a power over

the Universe greater than anything achieved heretofore."

We've

been putting a lot of emphasis on the personality of Albert Einstein, but for what reason? For the very reason that

Albert

Einstein is paradigmatic of exactly that sort of individual, revolutionary characteristic of genius. That the genius takes what was believed prior to that point and calls it into question,

and overturns major aspects of what mankind had believed and had

put into practice up to that point; and revolutionizes mankind's

understanding of the Universe and of himself. So, I think that's

sort of a window into why the emphasis on Albert Einstein right

now.

JASON ROSS: It's difficult to speak for LaRouche; and he's

got opportunities to speak for himself on this site, too, which

he'll continue doing. But the example of Einstein as a real {mensch} you might say, a real human being, what it is to be a person is essential for a couple of reasons. One, if you think

about the role of LaRouche in history and the economic breakthroughs he made several decades ago now, you look at the courage that he had to stick with what he knew was right despite

whatever opposition might come his way; despite what was effectively a life sentence in prison, to not compromise in the

face of that. An economic forecasting record that's unparalleled

and proposals for policies that are now – as you heard in that video, and as is taking place right now with China's One Belt, One Road taking the world. So, in terms of how Einstein fits into that, I want to take up something that Kesha had brought up

about popular opinion. Because where do you get a freedom in your thoughts from? How are you able to be a free thinking citizen; or how are you able to come to conclusions that are your own, as opposed to having a basis in their popularity. Or whether you think other people might think them, or whether you think you ought to look like you think them to get ahead somehow.

Is there an actual standard for whether something is true or not?

Yes, there is; and unfortunately and deliberately, that's really not part of our culture or our education right now.

So, LaRouche has emphasized that the general understanding of Einstein is false; it's wrong. Most people's images of who Einstein is as a person, his work to some degree, it's just not true. And we've got to clean that up in order to make a case about what his approach was to the Universe, to mankind, to life; and how that was important, it made it possible for him to make the scientific breakthroughs that he did. But he was a whole person; he was an entire human being, including the role of his violin – something that LaRouche has referred to a number of times.

So today, I want to go through a few things – somewhat briefly. We're going to have a "New Paradigm for Mankind" Wednesday show this coming week on Wednesday after a hiatus of some period. So, we'll be able to get into this in a bit more detail then, but I want to take up three things. First is briefly, some thoughts from Einstein; quotes from Einstein. How did he think about things beyond his scientific work also.

Second, I want to talk about his most famous discovery – relativity; and what that implies. And then third, talk about quantum mechanics as an example of Einstein's courage against popular opinion; which is something that he had from a very young age. Then we'll see how that plays into these other concepts.

When he was 67, Einstein was asked to write down a sort of an autobiography; which he felt was like writing an obituary before he had passed. He was a nice guy, so he still did it. I'm going to read some quotes from this; it's called his "Autobiographical Notes". He starts off very early; he says, "Even when I was a fairly precocious young man, the nothingness of the hopes and strivings which chases most people restlessly through life, came to my consciousness with considerable vitality. Moreover, I soon discovered the cruelty of that chase; which in those years was much more carefully covered up by hypocrisy and glittering words than is the case today." So, the vain chase for success, this isn't a real identity. He says, "It was possible to satisfy the stomach by such participation, but not a human being insofar as he is a thinking and feeling being.

Thus, I came – despite the fact that I was the son of entirely irreligious Jewish parents – to a deep religiosity; which, however, found an abrupt ending at the age of 12. Through the reading of popular scientific books, I soon reached the conviction that much of the stories in the Bible could not be true. The consequence was a positively fanatical free thinking, coupled with the impression that youth is intentionally being deceived by the state through lies. It was a crushing impression. Suspicion of every kind of authority grew out of this experience. A skeptical attitude towards the convictions

which were alive in any specific social environment; an attitude

which has never left me." It's not some popular opinion.

He wrote that, "The contemplation of the huge world, the vast riddle of the Universe around us," this to him was the proper goal of life. And that by considering it, you could be really liberated from things that are merely personal or insignificant. He wrote: "Similarly motivated thinkers of the present and the past, as well as the insights which they had achieved, were friends that could not be lost. The road to this paradise of knowledge was not as comfortable and alluring as the road to the religious paradise; but it has proved itself as trustworthy, and I have never regretted having chosen it."

In his thinking process, Einstein – who was a musician with a deep love of Mozart in particular – didn't believe that thinking required words. He wrote: "For me, it is not dubious that our thinking goes on for the most part without the use of signs or words. And beyond that, to a considerable degree, it takes place unconsciously." He writes that "Through our experiences as we understand conflicts between our thought of how the world works and experiences which counter that, we develop a sense of wonder," which he says is the key to the development of new thoughts. So, how can that be developed? How can that be fostered? Well, he complained about the school in his day; he said there was too much testing and not enough freedom or actual thought for the students. I can hardly imagine what he would say about schools now. He wrote then that "It is, in fact, nothing

short of a miracle that the modern methods of instruction have not yet entirely strangled the holy curiosity of inquiry. For this delicate little plant, aside from stimulation, stands mainly in need of freedom. It is a very grave mistake to think that the enjoyment of seeing and of searching can be promoted by means of coercion and a sense of duty."

On the kinds of thoughts that make true discoveries, he said that there are two requirements for such a theory. One, it can't be contradicted by observations; and second, he said it has to have an inner perfection. About that, he wrote – sounding very much like Johannes Kepler, the first modern astronomer – Einstein wrote: "We prize a value more highly if it is not the result of an arbitrary choice among theories which – among themselves – are of equal value and analogously constructed." That is, to be right, an idea also has to be necessary; not just in keeping with observations.

In his life, he was a courageous man; he stood up against World War I; even when many great scientists like Max Planck had written a letter supporting the war, supporting Germany's cause in it. Einstein didn't; he wrote a letter opposing it, and even got Max Planck to rescind his support for the war. He stood up against racism in the US in many famous cases such as Marian Anderson, who when she went to perform in Princeton, wasn't able

to actually spend the night anywhere; she was turned away by hotels. So, she stayed at Albert Einstein's house, which is where she'd stay whenever she visited that town. And his opposition to the FBI and the thought policing it was doing. When he was coming to the US, they had a list of questions for him; they wanted to do an interview, find out what kind of thoughts Einstein had. He said, I'm not going to answer these.

If this is the condition for coming to the US, I'm not going to come; forget it. They gave in. So, I'll let those brief words from Einstein stand for themselves.

Let's take a look at the second part, which is a few thoughts about his famous discovery of relativity. As far as the context for this, ever since the general hegemony of Newton's outlook – which didn't have to happen, but it did – according to Newton, when we make observations, when we do science, things take place in a space that is indifferent to those things; it's just there. It existed before anything was in the Universe. According to Newton, space existed before God created everything; it was just the primordial space. Newton also believed that there was a time; a single time, a universal time that flowed on of its own accord, had no particular characteristics and was not dependent on or related to anything that actually took place over time. So, according to Newton, there was an absolute space, an absolute time; and objects in that space at various times. Now, this had already been shown to be wrong by Gottfried Leibniz,

who

in a debate with Newton, demonstrated that requiring an absolute

space and then saying that God created everything somewhere in that space, as opposed to somewhere else; would be a decision without any good reason. And that God couldn't do something like

that; everything in the Universe had a reason for it, and that therefore there couldn't have been this space in the first place.

Newton used the same example to say that shows you how powerful

God is, because He could do whatever He felt like. So, He put the Universe somewhere. Anyway, Leibniz had already shown that

this Newtonian idea was wrong; but Newton gained hegemony.

So,

it has the result that people think of facts, of things taking place in locations at certain times. But Einstein showed that this actually isn't true; that there is no time that any event takes place. That the time an event occurs, depends on who is looking at it. Not in the way of uncertainties or anything like

that; but the time itself doesn't exist as one thing that's independent of who's doing the looking, or of their location.

What he did was, he created a new concept that resolved the contradiction between two concepts that were actually mutually contradictory. So, these two concepts were, first off, relativity; which existed before Einstein as a concept or equivalence. Leibniz believed this, for example; which was that

no matter where you are, or how you're moving – any of those kinds of particular conditions – mind is universal. Mind is everywhere; mind is everywhere in the Universe; mind doesn't have

a speed or motion or anything like that. Concepts that govern how the Universe unfolds – true physical principles – are

independent of how you look at any particular fact or observation that's occurring. So, you can't change mind by moving something physically – more on that in a minute.

The second concept was that the speed of light is the same for any observer; and that's not something that was immediately apparent. This was definitely debated. To contrast that, imagine that you're driving on a road and there's a car next to you that's moving at a similar speed. To you, it looks like the car isn't really moving; to a pedestrian, the car is moving at whatever speed you're driving. Light is different than a car moving, where you can catch up with its speed and make it look like it's still. For light, no matter how you're moving, light beams to you all appear to move at the speed of light. So, you can't put those two concepts together; you can't have relativity and a constant speed of light if you have one time and one space.

Instead, what Einstein said was that the time between events or the distance between locations can actually differ based on how you're looking at them. So that simply being in motion – it's not perceptible except at very high speeds – but simply being in motion changes the lengths of everything around you, the time between events that take place.

I'll just briefly outline one example of this – we can get into it with some pictures and things on Wednesday. He shows

a
lot of examples of thought experiments using trains moving
through train stations or embankments. He gives one example
which is, let's say that as a train is moving, someone on the
ground sees flashes of lightning hit both sides of the train
at
the same time. For them to say "at the same time", what it
means
is if you're standing in the middle, the light from both of
those
flashes reaches you at the same time. You say, "I'm in the
middle between these two points, therefore they must have
happened at the same time and then it took the light a little
bit
of time for me to see it." But you'd also recognize that if
someone on the train was to see those same two lightning
bolts,
which to you occur simultaneously, as the train is moving this
way and you picture light moving at a constant speed from your
viewpoint, the light that was at the front of the train is
going
to be observed first by somebody standing in the middle of the
train. Someone on that train would say that those lightning
flashes didn't occur at the same time; that one preceded the
other. What that means is that there's no simultaneity;
there's
no ability to say anything took place at a certain time. Time
now depends on who's looking at it. If there's no
simultaneity,
then there's nothing instant that can take place in the
Universe;
because there's no instant for anything to occur instantly in.
So, for example, gravitational pull can't occur instantly;
there
can't be an instant action at a distance. In fact, nothing,
no
effect could go faster than light; including gravitational

changes. It meant a couple of things. One is that you can't separate space and time; but the other thing is that it makes you really have to reconsider what makes up reality. The idea that objects at places in times are facts; that's not reality. The thing that's most real is the principles that you're able to discover that don't change based on how you look at them, or how you're moving. Something like the way that light moves – that's a physical principle; no matter how you look at it, it's the same thing. It's a principle. A distance between two things? That's not a principle; that's not invariant. That can change, depending on how you look at it. So that the naïve sense that we get of the world around us, of our very concept of space, is just not right. Even though it seems totally intuitive and very popular, you have to force a different kind of understanding.

Now, there's a lot more to relativity than that, that's just a component of it. But it's undergone many, many tests over the decades. Things like starlight being deflected as it passes around the Sun; atomic clocks going in airplanes and rockets; light made by stars being a different color by virtue of their gravitation. Gravity waves, recently discovered somewhat directly by the LIGO experiment, but a paper written about them in the '70s; having discovered indirect evidence for them from a pulsar. So, his thoughts have definitely stood the test of time on this. Nothing shows that he was wrong. So that says

something about how we think about the world.

Just to say something about Einstein's courage, on the third topic is the quantum world. In 1900, Einstein later colleague, Max Planck had made a discovery that he was able to explain the kind of light that hot bodies emit. Something that's hot and glowing like the filament in a light bulb; Planck was able to explain that based on an hypothesis that the way light was emitted from and absorbed by that hot body took place in pieces. That the light energy had to interact with that body in individually in quanta, the plural of quantum. A few years later, in Einstein's so-called "miracle year" of 1905, he generalized this and said that's just how light is; it comes in pieces. Light is not purely a wave; light is also somewhat of a particle. The field developed, and one of the things that came out of it that Einstein had realized, was a phenomenon called entanglement. To say it very briefly, it's the characteristic where you're able to make two particles, say two photons that have characteristics that are shared. In the case of photons, they have opposite polarizations. Or maybe you can make two electrons that have opposite spins. After you make them, here's the thought experiment Einstein would say. Let's say you make two of them; you don't look at them, and they go to very different places. One's in Tokyo and one's in New York. According to the theory, once you measure one in Tokyo and you get some sort of number for whatever its spin is; the one in New York automatically has the opposite spin. So Einstein said, does this mean that measuring something in New York changed

something
in Tokyo, or vice versa? Could it have an instant effect
somehow? How did it change the other particle that's so far
away
from it? Nothing can occur instantly anyway, because there
are
no instants. What's going on?

What it came to was a debate over decades, that was
unresolved. Einstein believed that the way work in this field
was going, was that people were giving up on reality; that
they
were saying that all we really ever know is an observation.
That
the world doesn't exist in a certain state independent of our
measuring it. Not just because our measurements affect things
—
especially when they're very small; but that even God himself,
so
to speak, doesn't really know the state of say an atom. It
simply doesn't have one; all that is really real is when you
observe it later. So, Einstein made a lot of polemics against
this, a lot of pedagogies about it, a lot of demonstrations;
and
although there have been experiments since the decades after
his
life that shed new light on it, I think the key thing to take
from that is that Einstein recognized that there was something
a
bit unsettling about the way science was going. That people
were
willing to give up on the idea that things occurred for a
reason.
To Einstein, that was throwing away reality; bidding farewell
to
the idea that there is a real world. Some of his thoughts on
that, you might have heard him say he'd like to think that the
Moon is still there even when he doesn't look at it. But I

think

the thing to take from that is his courage; even when almost everyone was against him, he stuck to his guns on that.

So, in terms of concluding on that, or drawing a reflection

from it, it's a constantly under-appreciated miracle that our minds are able to understand the Universe in a way that gives us

power over it. That unlike a koala bear or a grasshopper, that

are unable to use their understanding of nature to change their

relationship to it to transform their species, we're able to do

that. There's something coherent between the way our minds piece

together and understand the world around us through our thoughts,

through our concepts. There is a harmony between those concepts

and the way the Universe actually operates that gives us access

to act on those principles to bring about new states of

existence; and is the basis of economics. So, I think that in

addition to a radical transformation and improvement in culture

that's needed, people like to think that they've got a lot of scientific knowledge these days; because you own a smart phone

and you think you know something about science. Or you say that

everybody knows there's global warming and only anti-scientific

people disagree with that. That's not a basis of knowing

anything; and there's a lot of room for a dramatic improvement.

A real renaissance of taking Einstein's identity as an example and really developing a fresh and powerful view of science to

solve many of the problems that we're confronted with right now,
that without a different approach, might never be solved.

So, that's a very inadequate beginning about Einstein; but
it's a job for all of us to do. To figure out who is this man;
what can we learn from his approach? I think we'll be hearing more from LaRouche and his thoughts on how he views his importance as an individual for us today.

ROGERS: I think that's very important. What I think is important to go back to in terms of LaRouche's role and what he said in the presentation that we showed earlier. And going to the understanding of what is actually happening with the role that Russia, under President Putin, and the role that President Xi Jinping is playing in relationship to what Mr. and Mrs. LaRouche had set into motion several decades ago with the development of the Productive Triangle, of the Eurasian Land-Bridge, the Silk Road Development Plan. This coming into motion now, and at that very time, during that presentation that we saw in the beginning of this program, made the point that these nations would be brought together in collaboration and form a coalition of nations representing nations such as Iran, China, Russia, India, and so forth, to put an end – once and for all – to the British Empire. And the intentions of the British Empire to destroy this very conception of what is the truly human identity; the identity of the creative human process. I think it's very important to look at that from the standpoint of the presentation you just gave, Jason. Because that's what

missing.

What we're talking about is not a political fight from the standpoint of how do you bring down one political candidate over the other; but how do you destroy a system, particularly the British Empire, in all of its facets and what it represents, that denies this creative human process. Right now, what we're looking at from the United States is that as the rest of these nations are moving in the direction of creating a New Paradigm for mankind, moving with the Silk Road economic development plan; where is the United States right now? The United States is continuing to go along with the evils and destructive policies of the British Empire. This has been the case for decades now; this has been the case under the murderous, insane agenda of President Obama, who should have been removed a long time ago. Or the policies of the Bush administration, and the lies and the cover-up. Now, we have an opportunity. What we're discussing here is not just some nice scientific ideas, and let's look at Einstein and people think they have their different conceptions and understanding and "Oh, I studied this in elementary school." No; the idea is, what has been taken away from society? Why have we allowed an Empire to dominate our existence and our nation and culture for far too long?

So, I think it is the case that in 1997, when Mr. LaRouche made the point that what we're dealing with is nations have to come together to bring about that truly human identity to

destroy

this empire once and for all; that's what we're going to use Einstein to do. I'll just make that point.

STEGER: Just to add, because I think it's worth considering; there are so many developments that we're on the verge of. This coming six weeks have such a dramatic nature that we've already seen a certain sense of in terms of a consolidated effort to end this British Empire system; the very key emphasis Lyn took up in 1997. That there is now an orientation to resolve the question of the Balkans, the Caucasus, Kashmir, the South China Sea; even North Korea are essentially on the agenda of these major nations. To end the potential of world war, and to really consolidate a new economic system. So, it is kind of striking that Lyn's emphasis is, as Matt you raised, on Einstein. Why the emphasis now? But it's clearly because in the minds of this collaborative effort among these nations and among any patriotic Americans, as we see in the performances we're developing in New York around the 9/11 anniversary, the question has to be the long-term development of mankind. Not one's children, not one generation ahead, but the actual ongoing development that now is possible to embark upon as a human species on this planet. And I think Einstein craved and desired no less. His discoveries and passion unleashed that kind of potential, which he probably saw as a young man himself, and that quality. It's not just simply a liberal emotion; it is of a scientific endeavor which Einstein really captured. I think

Lyn's comments then and today also do as well.

OGDEN: Well, I think it's with a full amount of confidence that we can move forward and understand that the epic era-changing kinds of developments that are occurring around us right now, are things that Mr. and Mrs. LaRouche have been in the middle of for decades, literally. They've had their fingers on the pulse of history right up to this point. Helga LaRouche pointed out yesterday that the speech that she gave at the Rasina Dialogue in India just a couple of months ago, seems like it's exactly what is now being undertaken by the Indian government in terms of their collaboration with China and Russia to project the Silk Road into the Middle East to resolve this terrible crisis that exists there. And Mr. LaRouche's continuing role in terms of the intellectual sounding board around which the rest of history is continuing to move. It's with confidence that we can look back at that speech and everything else that is on the record in terms of their role. It's an identity which we need to maintain within ourselves and those who are collaborating with us, that yes, your finger is on the pulse of history; the imagination of what the future can become is what is continuing to shape the actions in the present. And it's a moment of decision; it's the {punctum saliens} moment in terms of which direction does mankind go right now. We have a rich potential, and I think it's extremely clear; but it's also extremely

dangerous.

I'd really like to thank Jason for giving a little bit of a foretaste of what's going to be elaborated much more, I'm sure, on the show next Wednesday. That's going to be broadcast, and we would ask you to tune in to that. I also want to encourage people to continue to participate in the process of inundating Manhattan with this new publication, {The Hamiltonian}. This is issue 2, and it continues to be the center of our intervention into shaping the United States and answering the question that Kesha asked: Why is the United States not yet a part of this emerging dynamic on the planet? What must be done to cause that to occur?

So, I'd like to thank all of you for tuning in; and encourage you to stay tuned to larouchepac.com. And we'll see you next week.

Nutiden har ingen præcedens

18. august 2016 (Leder) – Den nutidige historiske periode er fuldstændig ny i sine karakteristika; den kan ikke sammenlignes med noget andet i menneskehedens hidtidige historie. Af denne grund er det kun nogle få personer, der har været i stand til, i deres intellekt, at frembringe et begreb om, hvad karakteristika er for denne epoke, der intet fortilfælde har: personer som Albert Einstein, Krafft Ehrlicke og Lyndon og Helga LaRouche. Fordi det store flertal af almindelige dødelige mennesker ikke i deres erfaringsmateriale har noget sammenligneligt, og intet, som de har hørt eller

læst om, har de ingen kriterier, ud fra hvilke de kan bedømme eller forstå det; de er på herrens mark. Af denne grund kan grupper, bestående af så få personer som i Lyndon LaRouches Manhattan-projekt, få en afgørende indflydelse netop på dette tidspunkt. Alene de kan se vejen frem, om end denne vej undertiden kan synes utydelig, og de må famle sig frem. De øvrige går i blinde, eller, som Helga Zepp-LaRouche ofte siger, »har ikke den fjerneste idé«.

I 2018 vil en kinesisk mission nå Månens bagside – under forudsætning af, at det inden da lykkes os at besejre Det britiske Imperiums kaosmagter. Denne mission vil blive en del af et helt, generelt program for at opdage og udforske de endnu ikke virkeliggjorte implikationer af Einsteins fundamentale opdagelser, som Lyndon LaRouche har påpeget. Og, som rumforskningsgeniet Krafft Ehrlicke – sammen med LaRouche – forudså, så vil den aktuelle energigennemstrømningstæthed, der for tiden står til menneskehedens disposition, være en forløber for fusionskraft, og herfra føre til stof-antistof-reaktioner, og herfra atter videre frem til niveauer, som vi i dag ikke engang kan give et navn.

Under forudsætning af, at vi overvinder de aktuelle forhindringer, som repræsenteres af Obama og det Britiske Imperium, så er vi i færd med at glide ind i det, Helga Zepp-LaRouche har kaldt »en æra, i hvilken vi bliver ægte menneskelige«.

På lignende måde er det, man måske kunne have kaldt det »system af alliancer«, der nu spænder over og gennemkrydser Eurasien og breder sig ud herfra, i realiteten slet ikke et »system af alliancer« i den betydning, vi har kendt til fra fortiden. Det er i realiteten snarere en projektion tilbage i tiden og ind i nutiden, fra det fremtidige univers, der inkorporerer de fremtidige opdagelser, der bringes tilbage fra Månens bagside. Putin har, sammen med Kina, inkorporeret principperne fra Den Westfalske Fred, men de er gået langt, langt videre end det. Begynd blot med den ekstraordinære

relation, der er opnået mellem Rusland og Kina. Er man klar over, at vi taler om nationer, der så sent som i 1969 udkæmpede en syv måneder lang, ikke-erklæret krig over Ussuri-floden? Nu har de ikke alene regelmæssige topmøder mellem præsidenterne, og regelmæssige topmøder mellem premierministrene; det er det mindste af det. Der er ikke mindre end tretten mellemregerings-kommissioner, der hele tiden er i kontinuerlig kontakt med hinanden. Alle de mange meningsforskelle og uoverensstemmelser – og der er mange – bliver kontinuerligt løst på et både bredt og dybt plan i begge regeringer.

»Og vi finder altid frem til løsninger«, føjede Putin til denne beskrivelse.

Processen med at fuldbyrde denne ekstraordinære relation har været genstand for en dybtgående undersøgelse af Kinas dr. Ren Lin, der talte på Schiller Instituttets konference i Berlin i juni måned, og af mange andre kinesiske og russiske, akademiske lærde.

Fuldbyrdelsen af en sådan relation udgør hjertet af BRIKS-processen og udviklingen af Den nye Silkevej. Det var kernen i Putins forgænger, nu afdøde russiske premierminister Jevgenij Primakovs idé om Den russisk-indisk-kinesiske Strategiske Trekant. Skabelsen heraf går tilbage til ikke alene Lyndon og Helga LaRouches idé om Den produktive Trekant og Den eurasiske Landbro, men endnu længere tilbage, til LaRouches Strategiske Forsvarsinitiativ[1], der havde en formativ indflydelse på Rusland til trods for, at Ruslands daværende leder, Juri Andropov, havde afvist initiativet på vegne af sine britiske herrer.

Dette nye system med fremtidens relationer mellem nationalstater, der går ud over nationalstatsbegrebet, som LaRouche længe har forudsagt, går med syvmileskridt hastigt frem hen over hele det eurasiske kontinent og mere generelt på et tidspunkt, hvor vi nærmer os det Østlige Økonomiske Forum i

Vladivostok den 2. – 3. september, FN's Generalforsamling, der begynder den 13. september, og BRIKS-topmødet i Goa, Indien, den 15. – 16. oktober.

Foto: Portræt af Einstein i 1905, da han offentliggjorde sin opdagelse af den specielle relativitetsteori.[2].

[1] SE: LaRouches Strategiske Forsvarsinitiativ: En amerikansk-sovjetisk aftale for fred og udvikling, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=6976>

[2] Den specielle relativitetsteori er en fysisk teori, publiceret af Albert Einstein. Den erstattede den Newtonske opfattelse af tid og rum ved at gøre brug af det faktum, at lysets hastighed er konstant (Teorien kaldes desuden for 'speciel', fordi den er et specialtilfælde af den mere generelle relativitetsteori; således ses der bort fra tyngdekraften). Ti år senere publicerede Einstein den generelle relativitetsteori, som medinddrager tyngdekraften. (-red.)

Det tyske spørgsmål: Gnisten, der udløser krakket – eller en drivkraft for udvikling af verden

17. august 2016 (Leder) – Hvis Deutsche Bank for lov til at synke ned i et ukontrolleret kollaps, der får den største pulje af derivater blandt verdens banker til at nedsmelte, vil

ikke alene den tyske økonomi, men også hele Europa og USA, hermed blive lagt øde. Alligevel er det, hvad der er på dagsordenen, bogstaveligt talt hvad dag, det skal være. Endnu en stemme fra den finansielle elite råber i dag alarm: »Deutsche Bank befinder sig i større vanskeligheder, end folk gør sig klart«, sagde Brad Lamensdorf fra hedgefonden Ranger Equity Bear i et interview med Lodonavisen *The Express*. »Noget er i den grad brudt sammen.«

»Der er intet i det europæiske banksystem, der er stabilt«, var Lyndon LaRouches respons. »Den tyske økonomi er på randen af en eksplosion. Merkel og Schäuble prøver på at håndtere det umulige. De må gå af. Det er kun et spørgsmål om tid, hvornår sammenbruddet vil indtræffe.«

Der findes midler til at løse denne krise, men ikke, medmindre der i Tyskland omgående træder ledere frem, der kan genoprette stabiliteten. Dette kræver for det første en genkapitalisering af Deutsche Bank under en nyt program, der afskriver den værdiløse derivat-boble og genopretter kommerciel bankvirksomhed under en regulering i stil med Glass-Steagall. Hvis dette gøres nu, sagde LaRouche, så kan Tyskland, i samarbejde med Putins Rusland, undgå et pludseligt sammenbrud og blive drivkraften for et nyt paradigme for samarbejde mellem de transatlantiske nationer og det russisk-kinesiske partnerskab, der nu leder verdensøkonomien fremad, det vestlige kollaps til trods.

Ledende kræfter i Tyskland forsøger at forbedre relationerne med Rusland. Udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier mødtes med sin russiske modpart Sergei Lavrov i Jekatarinburg den 15. august, hvor de to enedes om at »tilskynde til kontakter mellem regeringsagenturer for regioner i den Russiske Føderation og Forbundsrepublikken Tyskland«, udtalte Lavrov og tilføjede, at »vi mener, at den interesse for at samarbejde med Ruslands regioner, som Frank-Walter har udvist, fortjener al mulig støtte«. Som rapporteret i TASS, diskuterede de to, ifølge Lavrov, også bilaterale relationer inden for

»politiske, kulturelle, humanitære og historiske områder«. Hvor længe kan det vanvittige sanktionsregime og NATO's krigsmobilisering tolereres?

Tiden er knap. Putin har ramt Obamas krigsplan på to sårbare flanker: først i Syrien, hvor han under international lov har arbejdet med Syriens suveræne regering om at besejre terrorist-apparatet på forskellige fronter i Syrien, og således udstillet Obama som en promoter af de saudisk-kontrollerede al-Qaeda-netværk for at fuldbyrde hans aggressioners mål om kriminelt regimeskifte; og for det andet, så har Putin bragt Tyrkiet til fornuft og afsluttet Obamas brug af landet til at kanalisere våben og terrorister ind i Syrien.

Obama har reageret ved at sætte neonazistiske bander ind i Ukraine for at udløse terroristangreb i Krim – dvs. på russisk territorium – og optrappe krigen i Donbas-regionen. Putin meddelte, at det planlagte møde i Normandiet-gruppen (Frankrig, Tyskland, Rusland og Ukraine) ved det kommende G20-møde i Kina, med henblik på at forsøge at redde Minsk-aftalerne, var meningsløst nu, hvor Kiev har satset på terror på russisk territorium. Hollande, Merkel og Porosjenko talte i telefon i dag – uden Putin – og opfordrede til at fortsætte med Normandiet-processen. Andre har foreslået, at Tyskland og Rusland fortsætter på egen hånd for at løse problemet med Ukraine, og for at kræve en afslutning på Kievs Obama-støttede provokationer.

Der er krig på dagsordenen – en krig, der hurtigt ville blive global og atomar. Alt imens Tyskland, under et nyt lederskab, og i tandem med Rusland, kan forhindre det økonomiske kollaps og standse den fremstormende krig, så vil det kræve mod af amerikanske statsborgere at standse Obama (og hans håndlanger Hillary Clinton) i at udsætte USA for Wall Streets destruktion af den fysiske økonomi og føre verden ud i krig. Disse beslutninger skal træffes nu – ikke igennem et svindelvalg mellem to fjender af det Amerikanske System, men nu, ved

forfatningsmæssige midler, der fjerner Obama for hans flere mange forbrydelser mod Forfatningen og mod menneskeheden, og som indfører Glass-Steagall, genopretter nationalbankvirksomhed og genopretter Amerikas forpligtelse til en fremtid på Jorden og i rummet med fusionskraft.

Ingen »praktiske«, delvise forholdsregler vil lykkes.

Foto: Præsident Putin og den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier trykker hinanden i hånden efter et møde den 23. marts, 2016.

Sergei Glazyev, rådgiver til Putin, taler om Ukraine og Ruslands orientering mod øst i interview

17. august 2016 – Sergei Glazyev, en rådgiver til den russiske præsident Vladimir Putin, gav et interview til det russiske nyhedssite Russkaya Vesna, som blev udlagt i går.

Efter at have beskrevet, at Ukraine kontrolleres af nazisterne, der i realiteten agerer som en besættelsesmagt for USA, samt andre meget barske udtalelser om Ukraine, kommenterede Glazyev Ruslands ekspanderende samarbejde med Tyrkiet og Kina. Han blev spurgt, om de forbedrede relationer

mellem Rusland og Tyrkiet »er et strategisk initiativ fra de to landes myndigheders side, og endnu et opportunistisk fænomen? Og hvor store var chancerne for en russisk-tyrkisk økonomisk union på længere sigt?« Glazyev svarede:

»Med hensyn til målene er vore økonomiske interesser i samklang, således, at udviklingen af det russisk-tyrkiske handels- og økonomisamarbejde går rigtig godt. Vore partnere fra Kasakhstan i EAEC (Eurasisk Økonomisk Fællesskab) har fremsat et initiativ om at indgå en præferencehandelsaftale med Tyrkiet. Dette er imidlertid uforeneligt med Tyrkiets aspirationer om optagelse i EU. Hvis Tyrkiet er ude af EU og NATO, kan samarbejdet vokse mange gange, og politiske uoverensstemmelser kan med lethed løses.« [Medlemmer af den Europæiske Union har ikke lov til uafhængigt at tilslutte sig en anden handelsblok. Tyrkiet er selvfølgelig endnu ikke i EU og kan meget let tilslutte sig en hvilken som helst handelsblok eller indgå handelsaftaler med andre lande, hvilket det da også allerede har gjort.]

Forespurgt om sin evaluering af de aktuelle kinesisk-russiske relationer, og om det repræsenterer politik for en total »orientering mod øst«, sagde han: »Dette er et gensidigt ligeværdigt, strategisk partnerskab, i hvilket vore lande har det samme mål. Der har fundet en orientering mod øst sted i den globale økonomi, og vi må aspirere til fuld deltagelse i denne nye orientering i verdensøkonomien, det fremvoksende Kina og andre lande i Sydøstasien.«

Russkaya Vesnas engelske site: <http://rusvesna.su/english>

Artiklen kan læses her:
<http://www.fort-russ.com/2016/08/glazyev-ukraine-under-us-occupation.html>

Foto: Sergei Glazyev (venstre) med Vladimir Putin.

En orientering mod Stillehavsområdet: Det Eurasiske System. Video

Alt imens de asiatiske Stillehavsnationer har brug for den videnskabelige viden, teknologi og fordele ved vores form for regering, såsom et statsligt kreditsystem efter Alexander Hamiltons principper, så står det klart, at, med hensyn til inspiration, så må vi nu se hen til Stillehavsområdet.

Download (PDF, Unknown)

Titelfoto: Helga Zepp-LaRouche på Kinas kyst, »Den Eurasiske Landbros Terminal Øst«, 1996.

Med nedsmeltningen af derivater under anmarch, må Vesten slutte sig

til Putins verden

16. august 2016 (Leder) – Den Internationale Betalingsbank (BIS) har forberedt et dokument til det forestående G20-topmøde for statsoverhoveder i Kina, med en advarsel om, at en nedsmeltning af derivatmarkedet kunne ske når som helst, og at clearinghouse-systemet (CHIPS) er totalt uforberedt til at håndtere et sådant chok. Husk på, at Deutsche Bank har den største eksponering til derivater af alle banker i verden, og den har modparts-kontrakter med næsten alle TBTF-banker i USA, Europa og Japan – og Deutsche bank er korrekt blevet beskrevet som en »dead bank walking« (en 'bank på dødsgangen'). De bedste estimater lyder, at den globale derivathandel stadig ligger på et godt stykke over en milliard dollar, selv efter tab i år, der allerede har hobet sig op.

På dette sene tidspunkt er der kun én mulighed tilbage for det gennemført bankerotte transatlantiske system: Genindfør Glass-Steagall, afskriv alle derivatkontrakterne, gå tilbage til et fastkurssystem à la Bretton Woods, og lancer en massiv anlægsinvestering i projekter, der understøtter reel produktivitet gennem statslige bankmetoder i traditionen efter Hamilton, inklusive en forceret indsats for at opnå fusionskraft. Dette er hjertet i Lyndon LaRouches Fire Kardinallove.

Det betyder, med hensyn til den virkelige verden, at Vesten må opgive det afdøde, britiske system og endelig tilslutte sig det nye, eurasisk-centrerede system, der hastigt er ved at manifestere sig, under Ruslands præsident Vladimir Putins overordnede lederskab og gennem virkeliggørelsen af Kinas program for 'Ét bælte, én vej' (OBOR). I mandags startede det første kølegodstog ud fra den kinesiske havn Dailan, med destination Moskva, en rejse på 8.600 kilometer, som vil blive klaret på henved ti dage. Dette er den seneste gren af OBOR og sætter fokus på samarbejdet mellem Rusland og Kina.

Under diskussioner med europæiske kolleger den 15. august erklærede Lyndon LaRouche, at vi befinder os på randen af en stor sejr for menneskeheden. De eurasiske nationer, forklarede han, er i færd med at etablere en gruppering, centreret omkring ledende nationer i det asiatiske Stillehavsområde, nationer, som er i voldsom vækst, i skarp kontrast til andre områder af verden, der er syge og døende rent økonomisk. Sydamerika er blevet overtaget af voldtægtsforbrydere, Frankrig er en fiasko, Spanien er en katastrofe. Fokus må være på de ledende nationer, som har taget initiativet i denne udviklingsproces. Putin, fortsatte LaRouche, er trådt frem som en drivkraft i denne eurasiske alliance. Der er kræfter, der er i bevægelse internt i USA, især i Manhattan, og som kan tilslutte sig indsatsen under anførsel af Eurasien for at knuse det britiske system, der har været menneskehedens fjende i de forgangne århundreder. Tyskland må, hvis det ønsker at overleve, tilslutte sig denne eurasiske udvikling, hvilket betyder at dumpe enhver politik associeret med Merkel og Schäuble.

Den russiske præsident Putin har, i løbet af de seneste år, spillet en afgørende rolle i organiseringen af en magt, hovedsageligt bestående af nationer centreret i Eurasien, og som er i færd med at få karakter af en militærmagt, der kan ændre alt og kan vinde krigen for fred.

I de kommende uger vil denne fremvoksende alliance være i centrum for en række historiske møder: Det Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok, Rusland; G20-mødet for statsoverhoveder i Kina; Kina-ASEAN-mødet for statsoverhoveder i Laos; FN's Generalforsamling i New York City; og BRIKS-mødet for statsoverhoveder i Indien. Denne aktivitetstæthed fra nu og frem til midten af oktober byder på en enestående mulighed for, at dette nye, fremvoksende, globale lederskab kan fastlægge historiens kurs og gøre en ende på det bankerotte, britiske system.

Video, 5 minutter: Sidste chance for at stoppe europæisk bankkrak og krig

Den 28. juli 2016, v/næstformand Michelle Rasmussen.

»Jeg inviterer dig til at lære Schiller Instituttet at kende og til at kontakte os.

Verden er i en dyb krise, en civilisationskrise. Det er en brydningstid. Det kan blive meget værre, med et fuldt finanssammenbrud, måske sat i gang af de italienske banker, som er i krise, eller sågar af Deutsche Bank, som står øverst på listen over de store, systemiske krisebanker, og som teknisk set faktisk er bankerot.

Det kan også være krig med Rusland og Kina, ført af dem, som gerne vil forhindre, at disse nationer fører an i skabelsen af en alternativ økonomisk politik.

Vi oplever efterdønningerne efter Brexit-afstemningen i Storbritannien, og det har rystet hele EU. Men det giver os nogle muligheder. En ting, som Helga Zepp-LaRouche og Lyndon LaRouche har krævet, er en redningsplan for Deutsche Bank, men på betingelse af, at Deutsche Bank vender tilbage til den ånd, der var, da Alfred Herrhausen var chef i 1989, hvor han havde en produktionsbaseret politik for banken, og hvor han kom ud med et krav for gældssanering for de fattigste lande og for udvikling af Østeuropa. Dengang var Berlinmuren endnu ikke faldet.

Vi kan takke ja til samarbejde i stedet for krig med Rusland og Kina, om at bygge en Ny Silkevej hele vejen fra Asien til Europa. Vi kan udvide det til at blive en Verdenslandbro, en bro over land, gennem Sydvestasien og hele vejen ned til Afrika. Vi kan følge den tråd, der for nylig er kommet frem, med Saudi-Arabiens rolle bag angrebene den 11. september 2001, og følge denne tråd helt til det nuværende Britiske Imperiums fraktions rolle bag terrorisme; og så kan vi takke ja til samarbejde med Rusland om at bekæmpe terrorisme.«

Præcisering: Chefen for Deutsch Bank, Alfred Herhausen, blev dræbt af terrorister den 30. november 1989. Berlinmuren faldt den 9. november 1989. Hvis han, som var en ledende rådgiver til den tyske kansler Helmut Kohl, havde levet, ville verden have set anderledes ud.

Denne video blev lavet i forbindelse med omdeling af Schiller Instituttets materiale i jyske og fynske byer.

Kontakter i Jylland:

Kolding: Preben Samsøe, 4146 4714

Aarhus: Hans Schultz, 4841 4096; 6016 4096

Randers: Poul Gundersen, 2082 0350

Her er nogle vigtige links:

NYHEDSORIENTERING JULI 2016: Sidste chance for at stoppe europæisk bankkrak og krig

Helga Zepp-LaRouche: Menneskehedens skønne fremtid – hvis vi undgår dinosaurernes skæbne.

Hovedtale på Schiller Instituttets internationale konference i Berlin, 25. – 26. juni, 2016

Baggrundsmateriale:

Lyndon LaRouches 3-punktsprogram for genopbygning af realøkonomien:

1. Hvorfor en Glass/Steagall-bankopdeling ville løse finanskrisen og ødelægge Wall Street
2. Hvordan man skaber ikke-inflationære kreditter gennem et nationalt kreditsystem
3. Infrastrukturprojekter og fusionsøkonomi

Ruslands udenrigsminister Lavrov: BRIKS har en politisk rolle at spille

16. august 2016 – Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov sagde til TASS, at det forestående BRIKS-topmøde for statsoverhoveder (der skal afholdes i Goa, Indien, 15. – 16. oktober), vil hæve alliancen op fra at være et overvejende økonomisk partnerskab til at blive en politisk alliance.

»I betragtning af, at BRIKS repræsenterer nationer fra alle udviklingsområder i verden, er dette en ekstremt betydningsfuld organisation, der kan bringe fremgangsmåder for løsning af internationale hovedproblemer på linje inden for sine rammer«, lød det fra Lavrov. Initiativet til den foreslåede udvidelse kom fra andre BRIKS-medlemmer, ikke Rusland, sagde Lavrov til TASS. Selv om der ikke vil blive optaget nye medlemmer ved det forestående topmøde, så

opfordrede Lavrov »meningsfæller« til at samarbejde med blokken.

Foto: Mangueshi Tempel, et hindutempel i Gamle Goa, Indien. Det 8. BRIKS-topmøde for statsoverhoveder skal afholdes i delstaten Goa den 15. – 16. oktober, 2016.

»Med Verdenslandbroen vil alle have et job.« Lyndon LaRouche

Det følgende videoklip er et meget kort uddrag af en tale, som hr. LaRouche holdt ved et forum i Washington i 1997 i sammenhæng med *EIR's førsteudgave* af specialrapporten om den Eurasiske Landbro. Denne præsentation var en del af en række af såkaldte »udviklingskonferencer«, der blev afholdt i Washington i løbet af disse år – 1996, 1997 og 1998 – og jeg vil mene, at det, I får at se i denne video, er Lyndon LaRouches »marchordre«. Det var på en måde hans kreative vision om, hvilken rolle, som Kina, med den Nye Silkevej, og ligeledes hvilken rolle Rusland ville komme til at spille i den totale omformning af den strategiske geometri i verden.

Her følger det korte uddrag:

Lyndon Larouche: Der er kun to respektable nationer tilbage på planeten, dvs. nationer med en respektabel magt: det er USA, nærmere bestemt ikke det USA, der repræsenteres af Kongressen, men af præsidenten. Det er USA's identitet, der udgør en politisk magt, ikke en eller anden sammenkædning af dens bestanddele. USA repræsenteres i dag udelukkende af dets

præsident, som en politisk institution. Kongressen repræsenterer ikke USA; de er ikke helt sikre på, hvem, de repræsenterer nu om stunder, eftersom de ikke har besøgt deres vælgere for nylig.

Præsidenten som institution er legemliggørelsen af USA i internationale relationer. Det kan Udenrigsministeriet ikke gøre; Justitsministeriet kan ikke gøre det; intet andet ministerium kan gøre det; kun USA's præsident kan, under vores forfatning, repræsentere USA som en enhed – hele dets personlighed, dets sande interesse, dets hele folk.

Der findes kun én anden magt på denne planet, der kan være ligeså respektløs (arrogant) over for andre magter, og det er Den kinesiske Folkerepublik. Kina er i øjeblikket engageret i et stort projekt for konstruktion af infrastruktur, i hvilket min hustru og andre i en årrække har haft et uophørligt engagement. Der finder en stor reform sted i Kina, som er en »reform af vanskeligheder«. De forsøger at løse et problem. Det betyder ikke, at der ikke er et problem. Men de forsøger at løse det.

Hvis derfor USA, eller USA's præsident(skab), og Kina, deltager i at begunstige *dette* projekt, der undertiden kaldes Silkevejsprojektet, undertiden Landbro-projektet, som, hvis dette projekt med udviklingskorridorer over hele Eurasien og ind i Afrika, ind i Nordamerika, udvides, så er dette projekt tilstrækkeligt til at sætte hele denne planet på en kurs for økonomisk genrejsning. Jeg vil gå lidt i detaljer med dette for at gøre det mere konkret.

Kina har i nogen tid haft et samarbejde med Irans regering. Iran har faktisk været i gang med at fuldføre en række jernbaneforbindelser, der er en forlængelse af Kinas Landbro-program (eller Silkevejsprojekt). For nylig har vi fra Indien set, at det indiske lederskab er mødtes med repræsentanter for Kina for at påbegynde en indledningsvis rute, blandt landruterne, under Landbro-programmet. Én rute går ind i

Kunming i Kina. Under Anden Verdenskrig, i dette område, Myitkyina (Burma/Myanmar), havde vi fly, der fløj ind i Kunming, »over Knolden«, som de plejede at sige dengang. Jeg er ganske godt bekendt med dette område.

Men, hvis man har vandvejsforbindelser, kanalforbindelser, og jernbaneforbindelser fra Kunming gennem Myitkyina – dette område – tværs over Bangladesh og ind i Indien, igennem Pakistan og ind i Iran, op til området lige over Teheran, syd for det Kaspiske Hav – så har man en forbindelse til Mellemøsten; man har forbindelse til Centralasien; man har forbindelse til Tyrkiet; man har forbindelse igennem til Europa.

Dernæst er der den nordlige rute, der stort set er den samme rute som den transsibiriske Jernbane, der blev bygget under amerikansk indflydelse og amerikansk rådgivning, af Rusland. Så har man en mellemliggende rute, der er i færd med at blive udviklet, i Centralasien, med Kina og Iran.

Indien arbejder på en plan, der blot involverer at tilføje nogle få hundrede kilometer jernbanelinje – der var mange andre forbedringer langs med den lige linje – og som ville forbinde området nord for Teheran, gennem Pakistan, gennem Indien, gennem Bangladesh, gennem Myanmar og ind i Kunming, ind i Thailand, ind i Vietnam, ned gennem Malaysia og Singapore, over stræderne via en stor bro og ind i Indonesien.

Der er ligeledes en plan for udviklingen af jernbanelinjen gennem det, der var det nordlige Sibirien, over Beringstrædet og ind i Alaska, og herfra ned og ind i USA. Der er en forbindelse til Mellemøsten – flere forbindelser – fra Europa, og også fra Kina; men fra Kina en forbindelse til Mellemøsten og ind i Egypten, ind i hele Afrika.

Så hvad vi har her er en række projekter, som ikke blot er transportprojekter, ligesom den transkontinentale jernbane i USA, der var forløberer for denne idé tilbage i slutningen af

1860'erne og 1870'erne. Man har »udviklingskorridorer«, hvor man i et område, der strækker sig 50-70 kilometer på hver side af jernbaneforbindelsen, har olie- og gasledninger, og så fremdeles. Man udvikler dette område med industri, minedrift, alle sådanne ting. Og det er sådan, man *betaler* for transportforbindelsen, pga. al den rige, økonomiske aktivitet, der skabes. Med en indbyrdes afstand på nogle kilometer langs hele denne forbindelse foregår der noget, en eller anden økonomisk aktivitet. Folk, der arbejder, folk, der bygger ting, folk, der gør ting. For at transformere denne planet ved hjælp af store projekter for byggeri af infrastruktur, som vil skabe store industrier, nye industrier, nyt landbrug og de andre ting, vi har så desperat brug for. *Der er ingen som helst grund til, at noget menneske på denne planet, der kan arbejde, skulle være arbejdsløs.* Så enkelt er det. Og dette projekt er midlet til dette mål.

Hvis nationerne – som nu omfatter Rusland, Iran, Indien og andre nationer – kommer overens med Kina, og engagerer sig i en forpligtelse til dette projekt, som de bygger hver dag; hvis USA – dvs. USA's præsident, Clinton – forsætter med at støtte denne indsats, som han har gjort, i det mindste rent politik, hvad får man så? Man får USA og Kina og nogle andre lande, der går i samlet flok op imod den største magt på denne planet, som er Det britiske Imperium, kaldet det Britiske Commonwealth (statssamfund). Det er fjenden!

Lad os sige, at, en skønne dag, f. eks. en søndag morgen, præsidenterne for hhv. USA og Kina og et par andre, efter et weekend-møde siger: »Vi har denne weekend besluttet, at vi, baseret på vore rådgivere samt den kendsgerning, at det internationale finansielle og monetære system er håbløst bankerot, som ansvarlige statsoverhoveder, af hensyn til almenvellet må erklære disse bankerotte institutioner konkurs og sætte dem under konkursbehandling. Og det er i vores interesse, at vi samarbejder om dette som nationer, for at undgå at skabe kaos på denne planet.«

Resultatet vil så være, at en sådan meddelelse en skønne søndag morgen med sikkerhed vil få »snakkehovederne« på Washington Tv til at 'spinne'. Men bortset fra det, så betyder det, at hele systemet, fra dette øjeblik, har været en tur i guillotinen, og at hovedet ruller hen ad gaden. Alan Greenspans hoved, måske.

Det betyder, at vi nu har tilskyndelsen til omgående at opbygge et nyt finansielt og monetært system. Når man skal genrejse et selskab, der er bankerot, til en levedygtig form, hvad gør man så? Man må finde de erhvervsaktiviteter, som selskabet skal gøre, hvilket danner grundlaget for at skabe den nye kredit, der skal få firmaet til at køre igen.

Programmet for Landbroen, med sine globale implikationer, er det store projekt, der direkte og indirekte vil afkaste tilstrækkelig med aktivitet, så at sige, i alle dele af verden til, at vi atter kan få denne verden tilbage på et sundt fundament.

Matthew Ogden: Som man kan høre, så afslører denne tale stor forudviden; og det er i realiteten Lyndon LaRouches aktive indgriben, med rejser til Rusland, med hans hustrus rejser til Kina i denne periode, og med udgivelsen af *EIR's* specialrapport om den Eurasiske Landbro, der har formet den nuværende situation, vi befinder os i. En ting, der er interessant at fremhæve, er de kort, I så. Dengang var mange af disse jernbanelinjer og andre olie/gasledninger blot forslag; men nu er flere af dem faktisk under opførelse.

Jeg mener, at det, 20 år senere, står klart, at dette er det dominerende system, der er ved at vokse frem på denne planet. Samtidig står det transatlantiske system foran en umiddelbar nedsmeltning. En umiddelbart forestående implosion af gæld og eksponering til derivater i betalingsstandsning til billioner af dollars projiceres nu ind i alle storbanker i hele det transatlantiske system.

For et engelsk udskrift af hele fredags-webcastet, se <http://schillerinstitut.dk/si/?p=14279>

Propagandaen om 'Den russiske Trussel' er intet nyt; det har Storbritannien kværnet ud i århundreder

14. august 2016 – En artikel fra 12. aug. på Sputniks nyhedstjeneste, skrevet af Nikolai Gorshkov, skyder på briterne som hovedkilden til den anti-russiske propaganda, som går flere hundrede år tilbage i tiden og begynder med den foragt, som engelske ambassadører og navigatører gav udtryk for i 1500-tallet, hvor de beskrev russere som »et folk, der går fra at være ubehøvlet og til hang til fæle laster«, og helt frem til regeringsmemoer fra 1980'erne, som for nylig er blevet frigivet af UK's nationalarkiver, og som opfordrer Margaret Thatcher til at føre en kampagne imod den »russiske trussel«.

»Den første afbildning af Rusland som et vildt bæst fremkom i 1500-tallets Polen, der forsøgte at etablere dets indflydelse over dets 'mindre europæiske' brødre. Men det var englænderne, der mestrede denne kunst næsten til perfektion«, skrev Gorshkov. »Den allerførste allegori med Rusland som en bjørn fremkom i en serie af engelske kobberstik, 'Den europæiske Race', og som startede i 1737. *The Punch*, der blev etableret i 1841, gjorde denne allegori til hvermandseje. Fra da af har man fremkaldt billedet af det vilde bæst, hver gang, Vesten

ønskede at skildre Rusland som et land af vilde.«

Således også under Krimkrigen: »Det var England, især indenrigsminister Lord Palmerston og den britiske presse under anførsel af *The Times* og det satiriske blad *Punch*, der gjorde stærkest fremstød for, at de vestlige magter skulle erklære Rusland krig.« (Gorshkov havde ikke nøddigt at trække en parallel fra sin bemærkning om Krimkrigen frem til nutiden, den, at »briterne ligeledes var nedladende over for deres tyrkiske allierede, hvem London angiveligt ville 'redde' fra den russiske 'bjørn'«.

Gorshkov peger på briterne som kilden til udbredelse af anti-russisk propaganda i USA på diverse tidspunkter i nyere historisk tid, fra udbredelsen af en anti-sovjetisk dækning i 1920'erne og til McCarthy-perioden, hvor »selv Hollywood-krigsfilm om den anti-nazistiske alliance med Moskva, bestilt af Det Hvide Hus, blev erklæret for pro-sovjetisk propaganda. Den russiske bjørn sprang fra briterne og ud af de amerikanske avissider ... «

»Siden da har Rusland aflagt sin kommunistiske fortid, men Vesten synes ikke at være rede til at droppe sin propagandakrig.«

('A People Passing Rude': Brief History of Anti-Russian Propaganda)

<http://sputniknews.com/analysis/20160812/1044174982/uk-anti-russian-propaganda.html>

Europa er ude af trit med tidsånden: Den nye Silkevej viser vejen! Af Helga Zepp-LaRouche

Tyskland og de andre europæiske nationer må omorganisere deres rådne finans- og banksystem og derefter, med perspektiverne for den Nye Silkevej, samarbejde om at opbygge verden. For at dette kan lykkes, må vi alle se ud over vores egen, europæiske næsetip og ærligt med hinanden diskutere spørgsmålet om, hvorfor vi er havnet i denne krise, og åbne os for den vision, der ligger i samarbejdet med Den nye Silkevej.

I Friedrich Schillers ånd: Alle kan bidrage med noget!

Download (PDF, Unknown)

**Det drejer sig om
produktivitet; Vi skal op
på højde med Kina og den**

'eurasiske magt'

15. august 2016 (Leder) – Vil USA genoplive videnskabelig kreativitet og økonomisk produktivitet for på lang sigt at samarbejde fredeligt med Kinas fremskridt?

Vil Europa beslutte at opgive det, som Helga Zepp-LaRouche kalder »selvmordspagten« med Obama og en NATO-ledelse, der planlægger krige med både Rusland og Kina? Hvornår vil Europa i stedet gå med i Eurasiens Nye Silkevej med store infrastrukturprojekter – for ikke at tale om udforskning af rummet og udvikling af fusionskraft?

Dette er de virkelige spørgsmål, som borgere bør engagere sig i – og ikke de katastrofer, der i USA p.t. stiller op til præsidentvalget.

Meddelelsen i dag om, at tyske fusionsforskere går sammen med et statsligt, russisk laboratorium om udvikling af et nyt »polariseret deuterium«-brændstof til fusionskraft viser f. eks. den kreative retning for Europas bedste kapaciteter. Resultatet kan overhale det nylige gennembrud i Tysklands fusionsprogram – men disse resultater er allerede langt overgået af Kinas resultater. Kina gør teknologisk innovation og vækst til temaet for G20-mødet, som det vil være formand for 4. – 5. september i Hangzhou. Det samme gælder for Putins Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok 2. – 3. september.

De eurasiske nationer rykker sammen i en proces, der kan vinde freden så vel som udvikling; og det er lederskabsinitiativer, taget af Ruslands præsident Vladimir Putin, der i vid udstrækning har gjort denne proces mulig.

Det har placeret USA foran et valg – og det er ikke et valg til præsident mellem to Dick Cheney-imitatorer.

Den 12. august forudsagde IMF, at Kinas årlige økonomiske vækst ville falde til 6 % frem til 2020. Hvis dette skulle

vise sig at være sandt, så kunne USA – dersom det blev ledet af et revolutionerende nyt præsidentskab, der udsteder statskredit til ny infrastruktur, rumforskning og fusionsteknologier – *håbe* på til den tid at nå op på siden af Kinas vækst!

Amerikanske regeringsfolk og folk fra Federal Reserve (centralbanken) har langt om længe for nylig indrømmet, at de er bekymret over den amerikanske økonomis meget lave produktivitet, såvel som over økonomiens meget lave vækst. Økonomien under Obama har vist en hidtil uhørt lav vækst i produktiviteten, uanset, hvordan man måler den.

En almindelig måde at måle »produktivitet« på er simpelt hen at dividere BNP med præsterede arbejdstimer. Målt således har væksten i arbejdskraftens produktivitet aldrig nået en årlig rate på blot 1 %, siden Obama i sit første år i embedet underskrev sin »stimuleringslov«. I de seneste 12 måneder har USA's økonomiske vækst udgjort sølle 1,2 %.

Men reelle forøgelse af arbejdskraftens produktivitet kommer fra videnskabelige og teknologiske fremskridt, og fra uddannelse. Den rapport, som blev udgivet af Statskontoret for Forskning i Økonomi (NBER) over den meget store vækst i produktiviteten under Franklin Roosevelts præsidentskab, siger: »Dette skyldtes en meget stærk vækst i generering og distribuering af elektricitetskraft, transport, kommunikation, civilingeniørers og strukturingeniørers arbejde inden for broer, tunneller, dæmninger, hovedveje, jernbaner og systemer til transmission; samt privat forskning og udvikling.« Udfordringerne i al dette moderne infrastrukturbyggeri frembragte teknologiske fremskridt inden for et stort antal industrier, og forskning og udvikling blev stærkt forøget.

Økonomer rangerer 1930'erne, '40'erne og '60'ernes Apolloprojekt som toppunkterne for reel vækst i produktivitet i USA's historie – med en forbedring i produktiviteten på næsten 3 % om året.

Ifølge San Francisco Federal Reserve og NBER var der under George W. Bush' otte år en stigning i denne vækst på 1,0 % om året; og under Obamas snart otte år, 0,75 %.

Tiden er inde til et nyt præsidentskab, og til at indhente Kina.

Foto: De kinesisk producerede højhastighedstog afventer afgang fra jernbanestationen i Hankow, 19. april 2016.

RADIO SCHILLER den 15. august 2016: Det forestående G20-topmøde i Kina: Mulighed for et faseskifte

Med formand Tom Gillesberg

BRIKS' politik efter Hamiltons principper har

tvunget det Britiske Imperium ud i tovene

15. august 2016 (Leder) – »Putin er allerede den fungerende præsident for et nyt univers«, hævdede Lyndon LaRouche i sin ugentlige diskussion med Manhattan-projektet d. 13. august. »Putin har opbygget en meget respektabel organisation, som nu optager en stor del af hele planeten! ... Putins indflydelsessfære er ikke kun Rusland; det er andre dele af hele det asiatiske område.«

LaRouche uddybede det med, at Putin, der arbejder i alliance med Kina, Indien og andre nationer, er i færd med at opbygge et alternativ til det rådende transatlantiske system i form af en global fremgangsmåde efter Hamiltons økonomiske principper. »Man er ved at få noget, der er lig Alexander Hamilton, for Rusland; og ikke kun for Rusland, men for Asien! For hele Asien, praktisk talt. Det er en temmelig stor post.«

De næste 60 dage er fuld af farer, og også muligheder. Vi stirrer nu direkte ned i kanonløbet på en global finanskrise, understregede Helga Zepp-LaRouche i en diskussion med medarbejdere i dag, en krise, der meget vel kunne komme over os i løbet af september-oktober. Inden for samme tidsrum kommer der en række internationale konferencer – der kulminerer med det 8. BRIKS-topmøde i Indien i midten af oktober – som kan udgøre rammerne for en implementering af det påkrævede, politiske skifte, der er udtænkt af LaRouche, såfremt der mobiliseres tilstrækkelig international politisk vilje for at skabe dette revolutionerende Nye Paradigme.

Kina fortsætter med at udfolde den rigtige fremgangsmåde: »Tiden er inde til at uddanne videnskabelige og teknologiske hjerner,« udtalte Li Zhimin, direktør for Udviklingscenter for Videnskab og Teknologi ved Uddannelsesministeriet, i forbindelse med annonceringen af udgivelsen af Statsrådets

plan om dramatisk at forøge proportionen af statsborgere i Kina med videnskabelige færdigheder ved år 2020.

Den kinesiske præsident Xi Jinping har ligeledes gjort det klart, at hans ven og strategiske allierede, den russiske præsident Putin, vil være æresgæst nummer ét ved det kommende G20-topmøde i Kina d. 4.-5. september – til det Britiske Imperiums og dets stikirenddreng Barack Obamas store rædsel. Kineserne er i færd med, i tæt samarbejde med både Rusland såvel som Indien, at koordinere strategien for G20-mødet og det efterfølgende BRIKS-topmøde i Indien d. 15.-16. oktober. Deres erklærede politik er at imødegå »de udfordringer, som den globale økonomi i øjeblikket står overfor« ved »at sikre en succesfuld organisering af G20- og BRIKS-topmøderne.«

Denne succes vil blive målt på, at man *omgående* begraver det nuværende dødbringende og bankerotte finanssystem og erstatter det med et system efter Hamiltons principper, der bygger på LaRouches design, som det specificeres i hans **Fire Love**.

Det reelle spørgsmål, som USA og verden står overfor i dag, er en omskabelse af det amerikanske præsidentskab omkring denne politik – og ikke den galskab, der finder sted i den amerikanske valgkampagne. LaRouche udtalte:

Vores præsident er Satans stedfortræder. De ledende kandidater er frygteligt korrupte; så I vil bekymre jer om, hvilken kandidat, I skal vælge? Når I ved, at, i hovedsagen, alle de kandidater, der er på tale, er eksemplarer på ondskaben! At de, på den ene eller anden vis, forkaster deres ansvar som menneskelige væsener for denne proces. Så vi må komme ind til årsagen til problemet ... og sørge for at fjerne denne årsag.

Analyse i det italienske nyhedsmagasin L'Espresso: Rusland-Tyrkiet-Iran vil løse krisen i Mellemøsten

13. august, 2016 – Det er nu det italienske nyhedsmagasin *L'Espresso*, der skriver en mere realistisk analyse af topmødet d. 9. august, mellem den russiske præsident Vladimir Putin og den tyrkiske præsident Recep Tayyip Erdogan. Men, som Lyndon LaRouche kommenterede, mangler deres analyse den pointe, at der allerede, under præsident Putins lederskab, i hele Centralasien er vokset en ny kombination af lande frem for fred og udvikling, og som Tyrkiet nu har tilsluttet sig.

»Modviljen og harmen imod Vesten er den reelle basis for tilnærmelsen mellem Rusland og Tyrkiet«, siger artiklen i *L'Espresso*.

»Moskvas primære mål er at redefinere det eksisterende system af alliancer, der er fuld af uklarheder og befinder sig i en dyb krise, samt at opnå anerkendelse i Mellemøsten, og videre endnu«, alt imens Ankara ønsker at »slippe ud af den karantæneisolation, som det har befundet sig i efter regeringens reaktion på det fejlslagne kup i landet. Samt at finde så mange allierede som muligt i området, hvor det shiitiske Iran, samtidig med, at Syrien er ved t blive ødelagt, vinder momentum«.

L'Espresso fortsætter, »Moskva-Teheran-Ankara-trioen vil nu løse problemerne i Mellemøsten. Noget, som hverken Washington eller EU aldrig kunne have forudset for et år siden, da de underskrev en aftale om Irans atomprogram, som hævdede alle

sanktioner, der var relateret hertil, fra Teheran, så det kunne vende tilbage til systemet af internationale relationer.« Selvfølgelig har dette ikke behaget Saudi-Arabien, »Irans ærkefjende.«

Topmødet mellem Putin og Erdogan har sendt et stærkt signal til både EU og USA. Europa er hermed blevet fortalt, at det »ikke længere er universets centrum.«

»Det europæiske lederskab befinder sig under nye vilkår, og bør nu flytte sig hurtigere og på mere effektiv vis finde frem til de rette beslutninger,« siger artiklen.

Budskabet til USA er, at Tyrkiet har »andre strategiske optioner på bordet.«

Som LaRouche tilkendegav, undlader *L'Espresso* at se det meget større strategiske billede. Hvad de kalder for Rusland-Iran-Tyrkiet kombinationen har ikke alene blikket rettet hen imod at løse den Syriske krise, men også at stabilisere hele strækningen gennem Kaukasus og ind i Centralasien mod øst og det Indiske Ocean mod syd. Tyrkiet kan bidrage til at løse krisen om Nagorno-Karabakh mellem Armenien og Aserbajdsjan, hvilket ville stabilisere Kaukasus og muliggøre en afgrening mellem Sortehavet og det Indiske Ocean af Nord-Syd Korridoren, der allerede er under udvikling i et samarbejde mellem Rusland, Aserbajdsjan og Iran. Dette kunne fuldføres ved at genåbne jernbanen gennem Armenien fra Aserbajdsjan og Tyrkiet, hvilken forbindelse har været blokeret på grund af den uløste Nagorno-Karabakh konflikt, og derved muliggøre nye transportkorridorer i forbindelse med Silkevejen, og en bevægelse henimod integration af hele den centraleurasiske region.

Stop Vestens folkemord af Yemen

13. august 2016 – Et dossier over den indsats, som, med støtte fra »Vesten«, gennemføres af saudierne, for at ødelægge ikke alene houthierne og befolkningen mere bredt i Yemen, men også denne nations tusindårige historiske og meget rige kulturelle arv, er nu tilgængelig.

Det er skrevet af Christine Bierre, der rapporterer om afsløringer af den igangværende, overlagte ødelæggelse af Yemens historiske og kulturelle arv. Disse afsløringer fandt sted på et kollokvium (mindre videnskabelig konference), der blev arrangeret i Frankrigs Nationalforsamling i slutningen af juni af et socialistisk medlem, i opposition til præsident François Hollandes udenrigs- og indenrigspolitik, og i samarbejde med kendte specialister fra Yemen inden for arkitektur, arkæologi, samt arkiver og manuskripter. Vi er taknemmelige over for én af talerne ved dette kollokvium, Paul Bonnenfant, fra Frankrigs Nationale Forsknings- og Videnskabscenter (CNRS), som har givet os tilladelse til at bruge de smukke billeder, han tog af monumenter i Yemen mellem 1975 og 2004.

Dossieret er udlagt i dag på Solidarité & Progrès' webside (**»I Yemen bliver folket og deres minder myrdet, med Frankrig som medskyldig«**), og, i betragtning af vores kamp imod saudierne og Vestens angreb i Mellemøsten, samt den kendsgerning, at Yemen stadig i dag ligger ved korsvejen for den økonomiske og kulturelle Silkevej, mente Helga Zepp-LaRouche, at vi skulle bruge det uden ændringer på alle vore websider, udgivelser, webcasts og konferencer i forbindelse med vore igangværende kampagner, og på en måde, hvor disse to spørgsmål – »drab på

folkeslag og deres minder« – er fuldstændig forbundet. Det bør bruges til at fremprovokere et ramaskrig over folkemordet på dette meget gamle folk, i tidligere tider kendt som »Det Lykkelige Arabien«.

Her følger nogle afsnit af introduktionen:

»Krigshandlinger, der tilsigter den totale eller delvise ødelæggelse af nationale, etniske, racemæssige eller religiøse grupper« udgør FN's definition af folkemord. Den 29. august indledte den saudiske koalition igen en krig, der stemmer overens med denne definition, mod Yemen. Et angreb imod en etnisk og religiøs gruppe, der har været en del af Yemen siden det 8. århundrede, zaydierne (et shiamuslimsk mindretal), og imod Yemens tusindårige arv.

Krigen, som den saudiske koalition, bestående af ti stater, lancerede imod Yemen i marts 2015, er en brutal krig, der på rekordtid allerede har ført til 7-10.000 dræbte og flere end 2 millioner fordrevne. Det er en illegal krig, der ikke er godkendt af FN, og som ikke har respekteret nogen af lovene for krig: 23 hospitaler er blevet bombet, 30 skoler er blevet ødelagt, og børn er målskive. En FN-rapport, der hurtigt blev trukket tilbage efter massivt pres fra Saudi-Arabien, anklagede koalitionens for at have forårsaget 60 % af dødsfaldene i civilbefolkningen siden marts 2015, heraf to tredjedele børn: 785 børn er blevet dræbt, 1168 børn er blevet såret, alene i 2015, dvs. tæt på 6 børn om dagen! Og ud over at dræbe folk, så gør saudierne også bevidst et folks minder til målskive, ved systematisk at ødelægge Yemens ekstremt rige og tusindårige kulturelle og historiske arv.

Titelfoto: Yemens hovedstad Sanaa.

Herunder følger Christine Bierres dossier, på engelsk. Alle billeder kan ses på den franske webside for Solidarité & Progrès, se ovenstående link.

Download (PDF, Unknown)